

Rohatecká obec

25. ročník - číslo 5/2021

Téma: Rohatecký kroj a hody

Hodová mše

Obsah

TÉMA: ROHATECKÝ KROJ A HODY

- Historie hodů v Rohatci... 6
- Rozhovor s paní Šebestovou o kroji 13
- Hody v obraze 19, 38
- Dětská chasa 39

OBEČNÍ ZPRÁVY

- Matrika 4
- Zásilkovna v Rohatci 4
- Kalendárium 4
- Sbírka 5
- Obecní kalendář 2022 bude 5
- Kecy, plky, frky 5
- Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR konané ve dnech 8.10. – 9.10.2021 6

HISTORIE

ŠKOLSTVÍ

- Dopravní hřiště 8
- Matematika trochu jinak 8
- Pasování na čtenáře 9
- Hurá na včely! Aneb projektový den ... 9
- Prvníáci v Buchlovicích 9
- Zahájení školního roku v mateřské škole 10

KULTURA

- Srpnová výstava v muzeu 10
- Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora 11
- Recepty 12
- Jak a kde hledat pocity štěstí 14

SPOLKY

- Rozhovor s rohateckými Mužáky 15
- Konečně výlet 16
- U seniorů 17
- Myslivecké okénko 18
- Stále se snažíme zdokonalovat 23
- Perné léto u hasičů 23
- Soutěž O nejhezčí okno, balkon a předzahrádku 24

FARNÍ OKÉNKO

- Citát z Bible 25
- Zprávičky 25
- Podzimní zamyšlení 25
- Společť dětí na faře 25
- Památka zemřelých 25
- Pro rodiče 25
- Poutníkem na Svatém Hostýně 26

OD NAŠICH PŘÍSPĚVATELŮ

- Papež František nedaleko Rohatce 26
- Taký máte stejný pocit poté, vracející se z Lanzarote? 27
- CANDY PLUS – pomoc po tornádu 29

SPORT

- Rohatecká desítka v novém kabátě 29
- Titul mistra ČR zůstává v Rohatci 30
- Tenisová sezona v plném proudu 31
- Stříbro z ultra štafety na Slovensku pro Karpatské naděje 32
- Inflatable run 34

Rohatecký kroj a hody

„Lid se drží nářečí svého, jakož i malebného slováckého kroje, zvláště ženský kroj jest pěkně zachovalý a vyšíváním zdobený. Avšak původní kroj vlivem krojů okolních pozvolna se mění. Ženy nosily červené turecké šátky, uvázané „na srdéčka“ a vdané, aby se rozeznaly od svobodných, nosily pod šátkem čepec s blýskavými pukličkami. Černé soukenné sukně měly modrými pentlemi obšity a dole červeným sukнем vroubeny. V zimě nosily ženy krátké bílé kožichy s hrubou berančinou, pod kožichem kordulku a rukávce. Nyní opanovaly kazajky, tzv. „kabaně“. Nevěsty a družky mívaly místo věnců hlavu pěkně opentlenou. Za starší doby panny nosily jen režné rukávce a konopný fěrtoch vpředu i vzadu, nyní už všeobecně nosí tenké rukávce bohatě vyšité.“ Tolik citace z roku 1914 z knihy Dr. Františka Dvorského – Vlastivěda Moravská, strážnický okres.

Náš rohatecký kroj je opravdu výjimečný a je nádherný. Je škoda, že jej můžeme vidět pouze vskutku svátečně, a to převážně na hody. Zasloužil by si naši větší pozornost a lásku. V dřívějších dobách jsme měli slovácké krúžky. Děti již od školky a školy byly ve velmi blízkém kontaktu s krojem a bylo pro ně samozřejmostí jeho nošení. Už v devatenáctém století o našem kroji etnografové píší jako o samostatném v regionu, kde se mísí kroje navzájem a mnozí sdílejí jeden kroj pro více obcí.

Není bez zajímavosti, že třeba profesor Klvaňa ve své knize „Popisu krojů moravsko-slovenských“ uvádí své podivení, jak před více než sto třiceti léty hlavně kněží a učitelé z Hané, nemají pochopení pro starožitnost kroje slováckého. Popisuje, jak „napravují“ určité jednotlivosti u nošení krojů a žádá ostřejšího zakročení. A doslova uvádí u konkrétního rohateckého občana, jak jej při svatbě

nutí kněz, aby nevěsta aj s družkami měly věnce místo pentle, jinak jich nesezdají v kostele.

První fotografické vyobrazení našeho kroje má být z roku 1893 z národopisné výstavy z Hodonína, otištěné v časopise Světozor. Jestli se na konci devatenáctého století psalo, že za padesát let z kroje slováckého nezbude nic, je velmi dobře, že se to nevyplnilo.

U krojů byla snaha o co nejširší siluetu v podobě oblékání několika sukní na sebe. Dnes tradiční kroj a zvyklosti našich předků nemají třeba tolik naší pozornosti. To ale neznamená, že my s tím nemůžeme nic udělat. Opět je v kurzu poslední dobou moderní oblečení s folklorními motivy a my vnímáme v tradicích propojení na kulturní bohatství celého kraje a jeho hodnotu. Sváteční krojový šat nosíme hrdě zvenčí s celou jeho krásou. To, co nosíme každý uvnitř, pak jen doplní a podpoří to, co je navenek. Časy lepší se na mapě našich životů střídají s těmi horšími, ale zkušenost nám praví, že je správná rovná páteř. A úsměv že nás nic nestojí.

Stanislav Zela

OBEČNÍ ZPRÁVY

Matrika

Narození: 4

Zlatá svatba: Zdeněk & Vladimíra Pekaříkovi

Sňatky v matričním obvodu Rohatec

Petrov Jan Vicherek & Petra Chovancová
Lukáš Podrazil & Dominika Marečková
Petr Kvaltín & Pavla Kališová

Rohatec Vojtěch Chrenka & Petra Kučerová
Bohumír Jeník & Marcela Přikrylová
Vladimír Němčanský & Eva Chludilová
Rudolf Kučera & Beáta Drobňáková

Úmrtí: Anděla Trnková, 70 let
Miroslava Boublíková, 73 let
Miloš Zostal, 52 let
Anna Brhelová, 67 let
Miroslav Bobot, 62 let
Marie Pechová, 84 let
Libor Tomšej, 51 let
Eva Hřebačková, 56 let
Miroslav Štylárek, 56 let
Ludmila Zahnašová, 88 let
Emilie Štruncová, 79 let

Kalendárium

- 26. 10. **Lampionový průvod**
- 20. 11. **Kateřinská zábava KD**
- 5. 12. **Mikulášský karneval KD**
- 11. 12. **Koncert v kostele sv. Bartoloměje**

Zásilkovna v Rohatci

Obec nemohla ovlivnit zánik lékárny, o tom jsme psali už v předchozích číslech. Ale protože něco ovlivnit můžeme a není nám to lhostejné, rozhodli jsme se, že oslovíme společnost Zásilkovna a zkvalitníme pokrytí této služby u nás v obci, když její základna zanikla spolu s lékárnou.

Pojem Zásilkovna zná snad už každý. Je nutné poděkovat největší firmě v obci Candy Plus, jelikož se nápad ujal. A proto jsme velmi rádi, že se jí podařilo zajistit služby Zásilkovny i v jejich PEDRO prodejně.

Vaše balíčky si můžete na prodejně vyzvedávat, ale i posílat. Pokud tedy chcete zaslat balík a využít k tomu Zásilkovnu, jejich ochotný personál balíček přijme a zajistí jeho odeslání.

Heslo Zásilkovny je „rychle a jednoduše“, stejně tak rychle a jednoduše můžete na prodejně v Candy na Kolonii balík nejen vyzvednout, ale i balík PEDRO sladkostí pořídit ☺

Přijímají platbu kartou i platbu v hotovosti. Otevírací doba PO-PÁ 8:00 – 18:00 hodin, SO 8:00 – 11:00 hodin.

Tím se nám podařilo dostat službu blíže pro Kolonii a Soboňky, na Kopci fungu-

je také jedna pobočka v prodejně Funkční altán. Pro centrální část obce jsme spolu se společností Zásilkovna připravili výdejní boxy, které budou instalovány vedle autobusové zastávky U kostela. Proč zde? Toto místo je v centru obce a splňuje požadavky

od Zásilkovny, jak máme ve smlouvě. A tak si snad už od prosince budete moci vyzvednout co je potřeba vy, kteří preferujete tuto cestu balíků. Přeci jenom vánoce se blíží ☺

Obrázek napovídá, jak budou boxy vypadat.

Candy a Jara Adamec

Obecní kalendář 2022 bude

Obec Rohatec pro vás chystá opět stolní i nástěnný kalendář. Kalendáře by měly být k dispozici v měsíci listopadu. Včas vás budeme informovat.

Sbírka

Ve veřejné sbírce s názvem Shromáždění finančních prostředků na pomoc pro občany obcí Hrušky, Moravská Nová Ves, Lužice, Mikulčice, Hodonín po ničivém tornádu, která proběhla v 11 obcích Regionu Podluží a Mikroregionu Hodonínsko, byla v termínu od 1. 7. - 30. 9. 2021 vybrána celková částka 463 371,- Kč, která bude rozeslána rovným dílem na transparentní účty zasažených obcí. Děkujeme všem, kteří přispívali.

Eliška Petřlová, manažerka Regionu Podluží

Veřejná sbírka - pokladničky od 1.7.2021 - 30.9.2021	
Moravský Žižkov	66 600,00 Kč
Dolní Bojanovice	14 901,00 Kč
Starý Poddvorov	18 200,00 Kč
Nový Poddvorov	8 100,00 Kč
Tvrdonice	46 322,00 Kč
Ladná	29 452,00 Kč
Kostice	48 387,00 Kč
celkem	231 962,00 Kč
Prušanky	65 400,00 Kč
Rohatec	64 800,00 Kč
Josefov	30 889,00 Kč
Čejkovice	70 320,00 Kč
celkem	231 409,00 Kč
Celkem vybráno	463 371,00 Kč
Rozděleno mezi 5 obcí	
Hrušky, Moravská Nová Ves, Mikulčice, Lužice a Hodonín	92 674,20 Kč

Kecy, plky, frky

KEC - FRK - PLK (a lidová tvořivost)	R e a l i t a (smutná i veselá)
Na co jsou nám mapy?	Naše obec po skoro 13 letech vydala svou mapu obce s popisem. Proč? Za tu dobu u nás totiž přibýlo několik ulic, taky dost nových domů, a navíc už jsme žádné mapy neměli. Protože jsme vám chtěli udělat radost, a hodně Rohatčanů ani neví, jak se které ulice jmenují, tak jsme do každého domu jednu mapu věnovali. Každá obec si dělá mapu jak pro turisty, tak pro vlastní potřebu. Někdo to nechápe, někdo si myslí, že bychom za to postavili někde chodník (což je nesmysl), někdo se zaraduje, někoho to potěší, někomu je to jedno :) P.S. Stále někteří z vás nemají na domě schránku, takže vám tam pak ani třeba nedají volební lístky, natož mapu.
Vyhnali jsme zubaře, radnice se zas nepostarala.	Pan zubař byl v dědině v nájmu, nový majitel objektu bohužel nedržel své sliby, že jej tam nechá, a dal mu výpověď. Do tohoto nemůže obec vůbec mluvit ani zasahovat. Co ale můžeme jsme také okamžitě udělali. Nabídli jsme panu zubaři, že pro něj zrekonstruuje část našeho obecního zdravotního střediska na Kolonii, kde je už MUDr. Teplá. Uvolnili jsme peníze a během tří měsíců připravili potřebné zázemí pro 2 zubní ordinace, a tak od října už jsou zubní lékaři v nájmu u nás. Neodešli pryč z naší obce, zachránili jsme je pro nás. Komu se zdá vzdálenost 1,5 km z dědiny na Kolonii daleko, asi neví, že Hodonín je opravdu o dost dál, a zapomněl, že Kolonie je taky ROHATEC, takže zubní lékař zůstal stále u nás v obci.
Obec si nevšímá rozbitých děr na silnici, že jí to musí i sprejem někteří označovat.	Díry v komunikacích byly, jsou a budou, každý rok máme v plánu investic nějaké opravy komunikací a při jejich realizaci spravujeme i ostatní nahodile vzniklé problémy na vozovkách. Je to efektivnější a levnější, když už tady je asfaltová mašinérie. Takže nás čeká ještě letos asfaltování na Nádražní, na Vítězná, a přitom se opraví díry na Kolonii - zejména na cestě směr Soboňky před Candy a na Proletářské. V dědině by se měla opravovat ulice U Zásady, a tak se opraví vše, co je potřeba v obci. Kromě toho se konečně dočkáme a bude kompletně opravená silnice do Hodonína a nebudeme se muset bát vyjetých kolejí. Ještě letos se bude opravovat i I/55 kolem Rohatce. Zkrátka cesty se dávají do nového kabátu a příští rok v tom budeme zase pokračovat.
Nová květinová zahrada na staré škole je zbytečná a k ničemu.	Asi ne každý z nás tam zajde, ne každý z nás hledá chvilku klidu, ne každý má rád ticho a květiny, nicméně kdejakou lavičku v obci na klidných místech vyhledává mládež s reproduktory, na dětských hřištích dovádějí děti, a stále víme o hodně lidech, kteří by si chtěli jen v klidu sednout a povídat, nebýt jen doma. Nehledě na to, že toto místo jistě využije naše knihovna, a také třeba klub seniorů a zdravotně postižených, kteří mají v budově své klubovny. Třeba aspoň jim udělá to místo radost.
Plakát na hody má mít pěkný obrázek, text není tak důležitý.	Plakát na hody si připravuje stárek se stárkou, radnice se snaží jej pouze korigovat, aby to nebyl „moc úlet“. Nicméně jaké návrhy nám stárka se stárkem přinesou, takové budou. Řekli bychom, že pro ty, kteří se chtějí hodů, hodků a všech akcí účastnit, jsou ale asi důležitější ty informace, než hezký obrázek :) aneb stěžovat si na plakát a nechodit k muzice umí každý.

Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR konané ve dnech 8.10. – 9.10.2021

Okresy			Voliči v se- znamu	Vydané obálky	Volební účast v %	Odevzdané obálky	Platné hlasy	% platných hlasů
celkem	zpr.	v %						
3	3	100,00	2 903	1 861	64,11	1 861	1 851	99,46

Strana		Platné hlasy		Předn. hlasy
číslo	název	celkem	v %	
1	Strana zelených	25	1,35	X
2	Švýcarská demokracie	1	0,05	X
3	VOLNÝ blok	14	0,75	X
4	Svoboda a př. demokracie (SPD)	252	13,61	X
5	Česká str.sociálně demokrat.	135	7,29	X
7	ALIANCE NÁRODNÍCH SIL	2	0,10	X
8	Trikolora Svobodní Soukromníci	55	2,97	X
9	Aliance pro budoucnost	2	0,10	X
10	Hnutí Prameny	2	0,10	X
11	Levice	0	0,00	-
12	PŘÍSAHA Roberta Šlachty	101	5,45	X

Strana		Platné hlasy		Předn. hlasy
číslo	název	celkem	v %	
13	SPOLU – ODS, KDU-ČSL, TOP 09	440	23,77	X
14	SENIORI 21	1	0,05	X
15	Urza.cz: Nechceme vaše hlasy	4	0,21	X
16	Koruna Česká (monarch.strana)	2	0,10	X
17	PIRÁTI a STAROSTOVÉ	143	7,72	X
18	Komunistická str.Čech a Moravy	66	3,56	X
19	Moravské zemské hnutí	1	0,05	X
20	ANO 2011	570	30,79	X
21	Otevřeme ČR normálnímu životu	3	0,16	X
22	Moravané	32	1,72	X

Historie

Historie hodů v Rohatci, jak se slavily v minulosti

Hody, lidová folklorní slavnost, má na jižní Moravě, přesněji na Slovácku, dlouholetou tradici. V národopisné publikaci vydané v roce 1922 ji popsal profesor Klvaňa jako slavnost veselí a radosti na slovácké dědině.

Hody na Moravském Slovesku-Slovácku se na dědinách slavily hlučně a dlouho a účastníci se jich mladí i staří. V době hodů bývá již po veškeré polní práci, za úrodu se utržilo peněz, mladé víno je již dokvašené, husy dorostly. Vše vybízí k veselí a odměně za celoroční práci. Nejvhodnější dobou jsou měsíce říjen a listopad. Někde bývají hody dvojí, hody a další neděli hodky. Několik týdnů předem se zve ze všech blízkých i vzdálených osad přízeň. Málokdo odřekne, byla by to urážka. Mrav je, aby se zůstalo do pondělku. O tom hodařovi, který se zdrží déle, se říkalo: Zůstane tam déle, až ho vyvezou s hnojem. Týden předem se hody zapalují (chystají). Nejvíce se ovšem na hody těší chasa. V dědinách si volí představenstvo hodů – stárka a stárku na jaře nebo dva týdny před samotným konáním hodů. Někde se volí stárce dva i více, každý má své úkoly. Při tom si odbudou porady, kde hody budou a jak si zaopatřit zásoby k nim. Zvolí si hospodu a dům, kde se dobře vaří a tam

přivezou víno, pivo a zásoby. Dříve se podnikaly výpravy do sousedních vesnic a zdařila-li se výprava, byla to chloubka chasy. Slepice a kuřata nebo husy si vyprošují po staveních. Nedá-li hospodyně po dobrém, ukamenují třeba nejlepší slepici. Někde se volí i stárků více, na ně se pak rozdělí další vydání. Jen první stárek je vyňat, má dosti jiných vydání. Další starost je opatření a postavení máje. Useknou ho v lese, aby hajný nevěděl, pak ho okrášlí, což je starost stárků. Nechají ostrouhat a nadstavit na potřebnou výšku. Máj býval zpravidla pěkně rostlý jasan a k němu krásný borek. Máj se staví ručně a přitom se postupuje podle zvláštních pokynů. Vršek se zdobí pentlemi i láhvemi s vínem. Stavěl se asi dva týdny předem, v některých dědinách i dva, jeden před horní a druhý před dolní hospodou. Kolem máje se udusá půda, aby bylo místo pro tanec. Nedaleko se pak stavěl „les“, místo pro muziku. Máj se kácival dlouho po hodech za velké účasti chasy a prodal se některému bohatci, bohatému sedlákovu.

Hody začínaly v neděli po obědě nebo po odpoledních pobožnostech. Kde nebyla ve vesnici muzika, vypraví se pro ni dopoledne po hrubé pobožnosti a přivedou ji na oběd ke stárkovi. Odpoledne vyjde prů-

vod, v čele stárek a stárka, a obchází vesnici „o peníze“. Je-li stárků více, jeden je sklep-níkem, vybírá víno, druhý má koš na koláče, další pak vybírá peníze do pokladnice zdobené fábory. Když vstoupí do stavení stárek, pronese řeč:

Věřím, pane hospodáři a pani hospodyně, že nám ve zlém míti nebudete, že jsme do vašeho příbytku vstoupení učinili. Vstoupili jsme ne z vůle naší, ani vaší, ale z vůle všemohoucího pána Boha.

Však v ničem zlým, ale ve všem dobrým. Pozvali jsme si na hody také přespolní chasu, včel nemáme ji čím uctiti. Kdybyste nám byli nápomocni koláčem nebo dvoma grošma, chceme se vám odslužiti, né li vám tož vašim dítkám, až v takové potřebě budou.

Na poslední slova zahraje hudba „hore“, (zvláštní zdůrazněná melodie). Pak se tan-cuje s domácími. Stárek provede hospody-ni, pak dceru, potom ostatní. Zatím ženy chystají voničky, ozdoby a stužky k obleče-ní, ozdoby klobouku. Stárka označí „fed-rem“. Fedro je prapor z tureckého šátku ozdobený malými bílými stužkami. Oblečení bylo nejlepší, jaké se nosilo na dědině i ve všední dny. Pro stárku zkušené ženy uděla-ly pěkný věnec složený z delších mašlí, ten se pak připevní na hlavu mosaznou jehli-cí. Stárek a stárka se pak v hodový den těší hlavní pozornosti i kritice a řada písniček je pak chválí nebo haní. Všichni odcháze-jí k máji. Když se sejdou chlapi, tancují „skochnou“ a při tom zpívají, píseň provázejí tleskáním i výskáním. Jak se sejdou děvča-ta, začne „zavádka“. Stárek vystoupí z řady, zvedne láhev vína, připijí a drobnými krůč-ky obchází máj. Když máj obejde, zastaví se před stárkou, ta se zatočí a spolu pak máj obcházejí. Chasa přitom zpívá, výská a tancuje. Po setmění pak tancují všichni, říkalo se tomu kolové tance. Tancuje se až do rána. O přestávkách chlapi opět tancují skochnou a zavádají vínem. Pomáhají jim i děvčata, podírající je levou rukou.

V pondělí se v některých dědinách na Slovácku konalo stínání berana. Přive-de se vyzdobený beran, přiváže se k máji, stárek mu šavlí setne hlavu a pak se odne-se ke stárce, kde se opéká. V úterý se ko-nají různé hry jako mláčení kačera nebo tanec kolem věnce se zapálenou svíčkou a podobně. Tyto zvyky byly ve slováckých dědinách odlišné. Ve středu pak o půlnoci starosta hody ukončoval. Někde hodové veselí pokračovalo i další neděli, říkalo se tomu hodky. Tento zvyk se zachoval dosud i v Rohatci. Hody byly vždy zasvěceny pat-ronu místního kostela.

Od které doby se takto hodové slav-nosti konaly, není přesně známo. Dá se

předpokládat, že asi od dru-hé poloviny devatenáctého století a postupně se vyvíjely a doplňovaly o různé zvyky, a proto byly po dědinách různé. Uvádí se, že první popis hodových zvyků na Slovácku uveřejnil J. Her-ben pod názvem Staré hody v roce 1885 a zvyky u Máje v roce 1872.

Hody v Rohatci se ode-dávna konají podle svátku svatého Bartoloměje a jemu jsou zasvěceny stejně jako náš kostel. Hodové zvyky bývaly a dodnes jsou po-dobné, ale jednodušší. Mě-nilo se prostředí, vyvíjelo se oblečení. Rohatec byl začle-něn v minulosti pod panství strážnické, pak soudní okres strážnický a patřil do kra-je nazývaného „Moravské Slovensko“, dnes „Slovácko“.

Rozvoj v Rohatci zaznamenal i průmysl. Život se více přizpůsoboval městskému prostředí. Nejvíce se to projevilo v první polovině dvacátého století. Značné změ-ny nastaly v oblečení. Pro folklorní zvyky, stejně jako na celém Slovácku, se ujal slav-nostní kroj s pestrým vyšíváním a mnoha barvami. Projevila se zručnost a nápaditost maminek a babiček, které přivedly dnešní podobu mužského i ženského slavnostní-ho kroje k jeho kráse. Jedinečná je právě v Rohatci. Jeho podoba není regionální a je jedinečná, nosí se jen u nás. O rozvoj ho-dových zvyků se nejvíce zasloužil dřívější Slovácký krúžek založený v druhé polovině třicátých let minulého století. Nejrozsáhle-jší jeho činnost nastala po roce 1945. Tato společenská organizace hody organizovala. Byla to záležitost celé obce, vše se dlouho předem připravovalo, stavěl se máj na pro-stranství mezi starou školou (v současnosti dům společenských aktivit) a sokolovnou. Kolem chasa společně s ochotnými obča-ny vybudovala přístřešek pokrytý chvojím s místem pro hudbu. Říká se tomu „Ze-le-né“. Prostor pod „Zeleným“ se pokryl jeh-ličím dovezeným z lesa pro tanec. Nedělní slavnost začínala stejně jako v současnosti účastí krojované chasy při mši v kostele a po ukončení se společně fotografovali. Stejně probíhala slavnost odpoledne. Stá-rek a stárka požádali starostu o povolení hodového veselí a v průvodu jej přivedli „pod Zelené“. Pokračovalo se tancem do večerních hodin, později i v sále sokolovny až do ranních hodin. Od večerních hodin již tancovali všichni většinou nekrojova-

ní. Sokolovna sousedila s hostincem pana Nešpora, kde byl dostatek občerstvení. Sál i prostor pod „Zeleným“ byl vyhrazen jen pro tanec. V pondělí se pokračovalo zá-bavou s dámskou volenkou. V úterý pak zábavou nazvanou „šátečková“. Děvčata si připravila malé vyšívání šátečky, které připnula před každým tancem mužskému protějšku na oblečení. Hodové veselí po-kračovalo i o další neděli „hodkami“ Zába-va se konala většinou v prostorách hostince „U Urbanů“. V sále, kde se zábavy konaly, byly po celém okraji kolem taneční plochy umístěny židle, na kterých v době zábavy seděly starší ženy, maminky a babičky a po-zorující kritizovaly i pochvalovaly tančící páry.

V roce 1951 nařídil ONV (Okresní ná-rodni výbor) začlenit Slovácký krúžek do Československého svazu mládeže – ČSM nebo Jednotného zemědělského družstva – JZD, což způsobilo nevoli a rozpad krúžku. Další organizaci hodů převzala neorganizo-vaná mládež. Částečně se zúžily hodové zvy-ky, do kostela v dopolední hodovou neděli chodili jen někteří krojovaní. Konání hodů se změnilo v roce 1969 po vybudování kul-turního domu a taneční plochy v jeho blíz-kosti. Zde se stavěl i hodový máj. Folklorní slavnosti i organizace hodů ožily v rámci Spojeného závodního klubu ROH n. p. Čo-koládovny Maryša. Velký rozvoj organizace hodů nastal v dalších letech po roce 1989 až do dnešní podoby, kdy se staly významnou slavností celé obce za účasti velkého počtu krojovaných párů, dětí i dospělých.

Zdeněk Bíza

Školství

Dopravní hřiště

Začátkem školního roku škola opět navázala na zajímavé aktivity a akce pro děti. Dopravní výchova patří mezi ty nejdůležitější. Teoretická příprava ve škole a návštěva dopravního hřiště v Hodoníně děti vel-

mi bavila. Ale hlavně si čtvrtáci zopakovali základní pravidla pohybu na silnici. V jarních měsících si „dopravku“ ještě jednou zopakují, a když budou úspěšní, dostanou od městské policie dětský řidičský průkaz.

Oceňujeme vstřícnost hodonínských policistů, kteří dětem zajímavým způsobem pravidla silničního provozu vysvětlili a na dopravním hřišti se jim trpělivě věnovali.

Žáci IV. třídy ZŠ

Matematika trochu jinak

Již tradičně na naší škole probíhá den, kdy žáci učí žáky - hravě a netradičně. Letos jsme kvůli protipandemickým opatřením byli nuceni použít jinou formu. Pozvali jsme si naši bývalou kolegyni, PaedDr. Zdeňku Bachelovou, která spolu s našimi bývalými studentkami připravila pro ty nejmenší zajímavá stanoviště a aktivity. Děti pracovaly s mřížkou, zkoumaly geometrické tvary, řešily bludiště. Seznámily se s geodeskou, na kterou pomocí gumiček zobrazovaly trojúhelníky a čtverce. V rámci kombinatoriky hledaly vhodné varianty oblečení, pro prostorovou orientaci si hrály s 3D dominem. Osahaly si také tělesa a tvořily ze stavebnice zajímavé stavby. Jednotlivé úkoly probouzely v žácích zvýšený zájem o matematiku, rozvíjely jejich logického myšlení, matematické představy, kreativitu a učily je vzájemné spolupráci. Dopoledne se všem zúčastněným líbilo a těšíme se na další pokračování.

Zuzana Hřivnová

Pasování na čtenáře

Uplynulý „covidový“ rok dal pořádně zabrat všem školákům – a zejména prvňáčkům. Přesto se všichni naučili krásně číst a mohli tak vstoupit do řádů čtenářů. Pár dnů před rozděláním vysvědčení se sešli v obecní knihovně, kde složili přísahu, že se budou ke knížkám hezky chovat a rádi je vyhledávat. Každý z žáků přečetl kousek ze Slabikáře a přesvědčil ostatní, že mu čtení opravdu hezky jde. Pak již mohl pokleknout na podložku a být slavnostně prohlášen za čtenáře. Podpisem stvrdil svůj slib a dostal na památku diplom a malou knížečku. Děti si prohlédly také prostory knihovny a nabízené knihy. Doufáme, že se zde stanou pravidelnými návštěvníky!

Zuzana Hřivnová

Hurá na včely! Aneb projektový den se včelařem

Jak zajímavý je život včel! To poznali prvňáčci z rohatecké školy během projektového dne se včelařem Martinem Buchtíkem. Během jednoho dopoledne se nejdříve vydali na environmentální procházku. Zde se seznámili se stromy, keři a bylinami, z jejichž květů včelky rády sají

nektar. V učebně si poté prohlédli včely zblízka díky skleněnému úlu. Pozorovali včelí matku, dělnice i trubce a poslouchali zajímavý výklad. Dozvěděli se, jak se včely vyvíjejí, jak vypadá jejich domov, jak si rozdělují práci a jak vzniká med. Vlastníma rukama si potěžkali a vyzkoušeli vče-

lařovy pomůcky jako klobouk se sítkou, ochranný oblek, dýmák, rámečky do úlu, metličku a podobně. Na závěr ochutnali sladký med a vyrobili si papírové včelíčky, které jim tento den budou dlouho připomínat.

Zuzana Hřivnová

Prvňáci v Buchlovicích

Jako odměnu za celoroční práci a zároveň jako dárek ke Dni dětí si paní učitelky z prvních tříd připravily pro děti výlet do Buchlovic. Po prohlídce zámeckých interiérů jsme se vydali objevovat místní park. Narazili jsme na voliéry s pávy, záchranou stanicí zvířat i skvělou cukrárnu se zmrzlinou. Děti netrpělivě vyhlížely také stánek se suvenýry, aby si mohly nakoupit dárky. Poté jsme spokojeni a příjemně unaveni zamířili zpět domů – s myšlenkou, že na toto místo se budeme rádi vracet.

Zuzana Hřivnová a Jana Najgebaurová

Zahájení školního roku v mateřské škole

Podzim a s ním související začátek školního roku nám do mateřské školy letos přinesly změnu v počtu pedagogických pracovníků. Do kolektivu jsme přivítali novou paní učitelku Deanu Dekarovou, která nám nyní krásně vyzdobila vstupní halu podzimními dekoracemi. K výzdobě naší mateřské školy se rádi připojili i rodiče s dětmi svými výrobky a také děti si své třídy a šatny vyzdobily výrobky z přírodnin z našich zahrádek.

Od 1. září je v provozu nově vybudovaná třída, do níž jsou zařazeny nejstarší děti, budoucí předškoláci. Rodiče si mohli tyto prostory prohlédnout za doprovodu pana starosty a pana ředitele.

Začátek pravidelné předškolní docházky je největší zátěží pro tříleté děti. Většina z nich těžce prožívá první odloučení od rodičů a ranní příchod do MŠ se neobejde bez pláče. Děti si však poměrně rychle zvykají a po několika dnech se do kolektivu nových kamarádů těší.

Protože stále ještě dodržujeme protikoronavirová opatření, nemůžeme plánovat tolik aktivit, kolik bychom chtěli. Snažíme se však v mezích možností dětem pobyt v mateřské škole co nejvíce zpestřit různými soutěžemi, tancem při hudbě, zábavným tvořením.

Všechny třídy kromě nejmenších dětí byly také již dvakrát na environmentální vycházce u Moravy. Děti pozorovaly rybníky, prohlédly si dýně na poli, vyzkoušely ozvěnu.

Pokud nám počasí dovolí, určitě další vycházku do vzdálenějšího okolí obce brzy podnikneme.

Kolektiv MŠ

Kultura

Srpnová výstava v muzeu

K zakončení letních prázdnin a k rohateckým hodům se uskutečnila v obecním muzeu zajímavá výstava pod názvem Z voňavého polénka. Umělecký řezbář pan Roman Škodík vystavoval své řezbářské práce. Celá hlavní místnost byla zaplněna nádhernými uměleckými předměty z různých druhů dřeva a bylo co obdivovat. Pan Škodík z Dubňan se vyučil truhlářině, ale před lety mu učarovalo

řezbářství. Dnes má samostatnou dílnu v Hodoníně. Z jeho děl je znát nejen láska k řezbařině, ale také láska k přírodnímu materiálu, dřevu. Sám říká: „Řezbařina to je fascinující voňavá vášeň.“ To je také z jeho díla patrné. Zhlédnout jsme mohli figurální tvorbu i obrazy nebo ztvárnění různých předmětů. Návštěvníci obdivovali zejména obraz houslí, dubňanský kostel, misky z různých druhů vybraného a krásně vybarve-

ného dřeva, nebo zdařilou figurku staříka na bečičce. Zvláštní pozornost jistě zaslouží vyřezávané betlémy, kterých bylo vystaveno několik. Pan Škodík je nejen vynikající řezbář, ale jeho velkou zálibou je i fotografování. Jeho uměleckým fotografiím byla věnována celá čelní stěna. Výstava byla doplněna v samostatných místnostech stálou expozicí ukázek našeho kroje, historie Rohatce a fotografiemi z historie hodů, o které byl zájem zejména mezi návštěvníky z okolí. Samostatné návštěvní dny byly pro školní mládež po zahájení školního roku.

Zdeněk Bíza

Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora

V pražském DOXU mě zaujala výstava Vanitas a obrazy malíře schovávajícího se za pseudonymem Siegfried Herz. Ta první výstava – Vanitas, byla věnována tématice smrti, a to mnohdy až velmi citlivě a poeticky. Připravil ji kurátor Otto M. Urban, který se tomuto tématu věnuje již mnoho let. Smrt nemusí být vždy spojena jen se zármutkem a bolestí, ale může být i předmětem uměleckého vyjádření, které nám, pakliže se otevřeme, zprostředkuje její hlubší význam.

Druhá výstava s názvem „O lásce“ od Siegfrieda Herze mě velmi mile překvapila a přiznám se, že jsem se na ni těšil. Autor je mladý muž, který nechce odkrýt svoji pravou identitu a schovává se v jednom plzeňském panelákovém bytě, ze kterého nevychází. Jeho izolace, poslech oblíbeného Wagnera a odpovídání na položené otázky kurátora formou kratších videí z Tarkovského filmů, je dost originální. Stejně tak

jako použití kávy v jeho malbách. Někdo o něm tvrdí, že je to talent, který se objeví jednou za několik desítek let. Jeho první výstava i kniha k ní vydaná mu jistě napomohou k tomu, aby vešel ve známost širší veřejnosti. To si opravdu zaslouží.

Ve vídeňské Albertina Modern proběhla výstava fotografií slavného Japonce Arakiho. Jeho provokativní a kontroverzní tvorba má své příznivce i odpůrce. Kolekce snímků byla většinou ze sbírek Albertiny. Nejvíce mě zasáhl soubor, ve kterém zachytil umírání své ženy a to od nemocničního lůžka, přes zpopelnění až po pohřební šintoistický průvod s knězem v čele s velkou fotografií jeho manželky. Síla.

Bývalý ředitel agentury Magnum Photos Martin Paar vystavoval v muzeu fotografie v Dublinu svoji tvorbu, kterou nafotil jako Brit v Irsku za posledních 40 let. Byly tam jeho silné černobílé fotky ze šedesátých a sedmdesátých let, ale i ta nezaměnitelná ostře barevná osmdesátá léta.

Nobelovu cenu míru před pár dny dostali ruský a filipínský novinář. Dmitrij

Muratov z Ruska je šéfredaktorem novin Novaja gazeta. O tom, že jeho práce novináře není jednoduchá, svědčí i to, že už jeho šest kolegů z redakce bylo zastřeleno. Ne žádným drogovým gangem, ale strukturami propojenými s vedením putinovského režimu. Jedním z těch zavražděných je slavná Anna Politkovská. Už jsme skoro zapomněli, že v naší zemi můžeme psát svobodně bez strachu z reakce vládních a policejních orgánů.

Kniha, která leží nově na nočním stolku, se jmenuje Ztroskotanec na břehu atlantském. Je to sbírka básnických fantazií Ivana Wernische z nakladatelství Malvern. Tento mistr slova si zde pohrává s naší bujnou představivostí a nutí čtenáře k abstraktnímu vnímání vět i polopříběhů schovaných za spekulace velmi nepravděpodobného charakteru. Za vše jen malá ukázka: „Traslavá hlava s rudýma ušima vepře se viklala na násadě vidlí vržených do pytle mouky. Zdálo se, že se Penthesilea každým okamžikem rozpadne.“

Stanislav Zela

Recepty

Milé čtenářky a čtenáři rohateckého zpravodaje, potěšilo mě, že můj článek „Co vařily naše stařenky“ ve vás vyvolal nostalgické vzpomínky na dobu dětství strávenou u našich stařenek, ale hlavně na jejich pochoutky, které nám dětem vařily. Slíbila jsem, že pokud budete mít zájem, tak některé z receptů dám k dispozici v příštím čísle zpravodaje, byť toto číslo je „hodové“. Z osobních setkání i z telefonátů je zřejmé, že si chcete starodávňé pokrmy zkusit uvařit nebo upéct. A tak slib plním. Začnu třeba „turkyňovou buchtu“.

Původní recept mám od své švagrové Zdeničky Homolové, ten jsem také osobně několikrát vyzkoušela. Původní recept zněl: „Turkyňovou mouku (doma umletou) namočíme přes noc do mléka, na druhý den přidáme nastrúhanou citronovou kůru, vajíčka, rozpuštěné máslo. Do těsta vmícháme buď povidla anebo sušené trnky bez kostek. A dál nic – samozřejmě zkušené kuchařky s takovým receptem umějí pracovat, ale protože si myslím, že dnes si už nebudeme mlít kukuřičnou mouku doma a máme rády přesné dávkování, tak jsem si řekla, že buchtu po dlouhé době vyzkouším a zapíšu si dávkování. V sobotu jsem v Kauflandu koupila kukuřičnou mouku a v neděli se dala do pečení, abych mohla stvořit recept i pro dnešní hospodyňky.

Tady je recept na **buchtu z kukuřičné mouky**:

- 400 g kukuřičné mouky (lepší je hrubá, bohužel v Kauflandu byla jen hladká)
- citronová kůra z jednoho citronu
- 1 máslo (i o čtvrtku víc)
- ½ l mléka
- vanilkový cukr + 6 lžíc cukru krupice
- 4 celá vejce + 2 žloutky
- ½ prášku do pečiva
- Tentokrát jsem použila sušené švestky.

K dobru dávám i postup – vejce, žloutky, cukr a rozpuštěné máslo vymíchat do pěny, pak přidat ostatní suroviny a nalít na máslem vymazaný a moukou vysypaný plech (střední velikosti – je na fotografii). Švestky nakrájet na menší kousky, poprášit polohrubou moukou (aby neklesly) a poklást na těsto.

Pečeme na 190-200 stupňů asi 25 minut. Dobrá je ještě teplá posypaná moučkovým cukrem.

Byla sice trošku jiná než ta z mouky umleté doma, ale i tak všem moc chutnala a pro dnešní dobu je jako stvořená, je totiž bezlepková.

Další může být recept na „svítek“. Jak jsem psala minule, je vhodný k rajské omáčce, ale dá se jíst i studený s chlebem, jako večeře nebo svačina. Příprava je velmi jednoduchá a rychlá.

Recept na svítek:

- 6-7 vajíček
- 2 starší rohlíky
- mléko 2-3 dcl
- asi 2 lžíce krupice (dětské)
- pepř, sůl
- česnek (dle chuti)
- cibule, může být i zelená petrželka nebo pažitka
- trochu oleje (asi 2 lžíce)
- můžete přidat i nakrájené kousky anglické slaniny

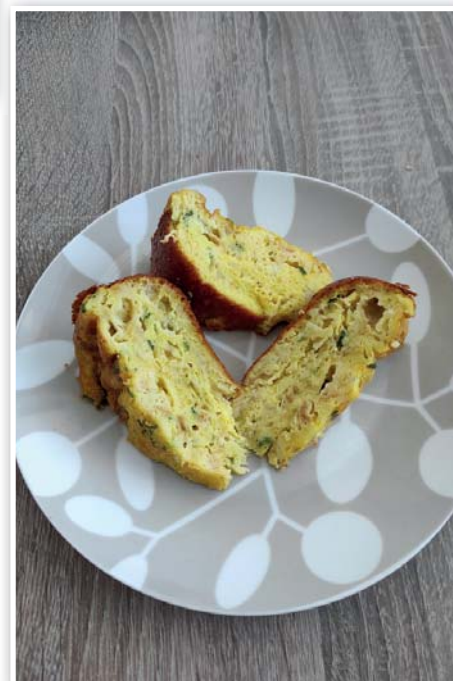
Postup:

Rohlíky namočíme do vlažného mléka a necháme změkknout, vejce rozšleháme, ochutíme, přidáme vymačkané a rozmačkané rohlíky, krupici, petrželku atd. Dáme do zapékací (vymaštěné a strouhankou vysypané) nádoby a pečeme dozlatova.

P.S.

Příště budou třeba „béleše na plotně“ nebo „tašky“.

*Dobrou chuť a ať se vše podaří přeje
Anna Homolová.*

Rozhovor s paní Šebestovou o rohateckém kroji

Když někdo potřebuje poslat dopis, jde na poštu. Když potřebujeme něco na úřadě, jdeme na radnici, a když potřebujeme cokoli ohledně krojů, jde se za paní Šebestovou.

Rohatecký kroj se bezesporu vyvíjí. Je živý.

Délka sukně se mění časem. Stejně tak i materiál na vrchní sukni, protože už nejde koupit. Výšivky už nebývají ruční „na molu“ (tenká průhledná látka), ale jsou strojové. Pánské sametové kordule jsou taky již strojově vyšívány. Je to už jiná kvalita sametu. Špatně se vyšívá.

Jak jste se dostala k práci s krojem a kdy?

Odmala. Doma jsme s mamkou kroje žehlily. Ona si aj sama šila jupky a sukně. Takže jsem to od ní odkúkla. Potom, až byly naše děcka velké, mamka řekla: „Dělaj si to sama.“ Kontrolovala mně to. Dnes je to třicet roků. Začalo to nenápadně. Náš Jožka řekl děckám: „Doneste to k naší mamce, ona to zvládne.“ Děvčata nosila spodní sukně, rukávce, kluci koše. Prostě to, co sa dá běžně prat. Potom už sa to začalo nabalovat. První jsem je jen opravovala a pak už i šila celé kroje.

Kolik Vám dá práce příprava a chystání krojů na hody?

V zimě sa šije a opravuje. A potom, až je teplo, sa začne prat. V tu dobu už od dubna začínám žehlit. Když je práce už hodně, tak si vezmu hůlky a jdu se projít ven a pak se zase vrátím k práci na krojích. Až když vím, že to mám pro lidi už všechno hotové, tak jim zavolám, že si pro kroj možú dojít. Učím je oblékat, aby sa to oni sami pak naučili a uměli.

Jaká jsou specifika rohateckého kroje oproti těm okolním?

Hlavním specifikem našeho kroje je pantlík, je to úvaz na hlavě svobodnej děvčice. Pantlík a tibetka jsou jenom v Rohatci. „Tibetka“ je růžová vrchní sukně bez výšivky, je součástí slavnostního kroje a je nepsaným pravidlem, že stárka právě tibetku obléká na hody. Rukávce sú bílé plátěné, černým vyšité, podobné sú aj na Kyjovsku, ale každá dědina má jiný ornament. Malinké děti nosí „angaláškovú“ čepičku, to taky nikdo nemá. Oblékala sa ke křtu. Pak je ještě dětská červená čepka jenom u nás v Rohatci.

Kroj sa liší i vázáním šátků „na srdéčka“ anebo „hore koncem“. V Sudoměřicích nebo v Petrově mají v „turečáku“ vložený papír, aby byl šátek kolem obličeje pěkně gulatý. Naše mamky třeba nosily šátky vpředu do špice.

Je vlastně dnes možné dodržovat a chránit si čistotu kroje?

Děvčicu oblečte desetkrát do jednoho kroje a pokaždé to bude jinak. Já vždy tvrdím, nenosit hodinky ke kroji, prsténky a ani náušnice. Naša mamka by nám dala. A pak taky make up hodně ničí kroj. Na té bílé to už zostane. Hodinkama sa nejčastěji rozškube zástěra. To je nejhorší, co může byt.

Tak to je jedna čistota kroje a teď k tej druhej. Na každú příležitost sa nosil jiný druh kroje. Je důležité zachovat, co k tomu druhu patří. Letos na hody jsem si všimla u jedné malej holky, že něco u jejího kroje nesedí. Měla chlapečkú kordulu. A na klukovi jsem jednu zase viděla kordulu děvčice. Také by sa neměly míchat prvky jednoho druhu kroje s druhým, hlavně u dívčího kroje.

K zachování krojové čistoty patří i typická výšivka, a proto když někdo donese

třeba staré rukávce, okopíruju výšivku, abychom zachovali naše vzory. Rohateckých vzorů je více a proto je třeba si vše zdokumentovat a podle toho nám pak kordule v Brumovicích vyšívají.

Jaké máme přesně druhy krojů?

Kroj je slavnostní, sváteční a všední. Ten slavnostní se nosí jen na svatby, hody, Boží tělo nebo ples. Sváteční se nosil do kostela a v neděli. Všední byl jen na doma a do práce.

Mnozí lidé ve městech, kteří rádi jezdí na hody po okolních vesnicích, si ani neuvědomují, že vedle krásy barevného slováckého lidového kroje je tu i jeho hodnota ekonomická.

Ano. Ženský kroj vyjde určitě tak na padesát tisíc korun. Jenom vyšítí molové zástěry stojí dvacet tisíc korun. Mužský kroj je asi okolo třiceti tisíc. V Lanžhotě šijí dámské čižmy aj pánské. V Brumovicích vyšívají celé kroje a dokážu nabídnout aj náhradní materiály místo těch, které sa už dnes nedajú sehnat.

Každého asi napadne, jestli máte nějakou nástupkyni, která někdy po Vás převeze všechny radosti a starosti spojené s naším krojem. Víte, že ale takový nikdo zatím není.

Je to velice těžké, snažila jsem sa alespoň některé maminky zaučit na oblékání, vázání pantlíku a šátků a poučit je o tom, co ke kte-

rému druhu kroje patří. Ale že by sa některá práci okolo krojů pro téměř celou dědinu chtěla věnovat, tak taková prozatím není.

Děkuji moc nejen za rozhovor, ale i za Vaši krásnou a pečlivou práci, kterou odvádíte.

Stanislav Zela

Jak a kde hledat pocity štěstí

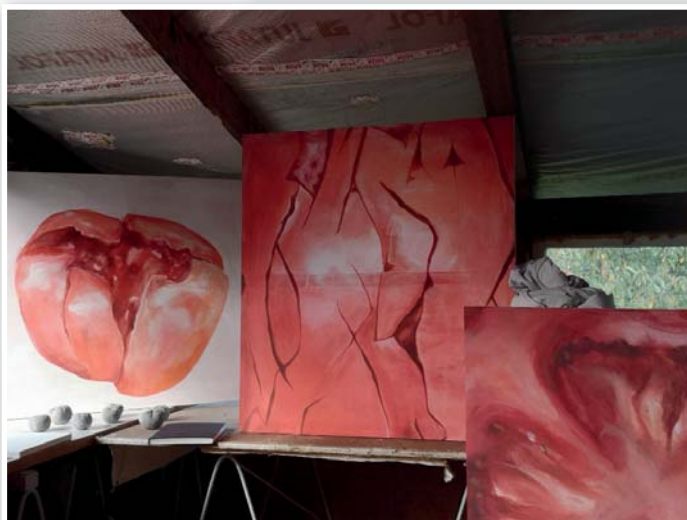
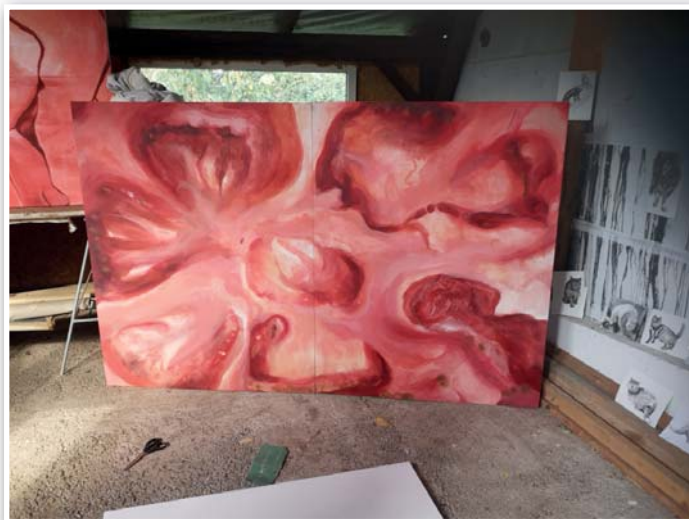
V dnešním přetechizovaném světě se velmi často a snadno zapomíná na funkci umění. Je dobře, že se ve sdělovacích prostředcích čím dál častěji objevují články o tom, jak je důležité pro naši psychiku a pociť štěstí vnímat krásu obsaženou v umění. Naučit sebe i své děti otevřít svoji mysl a nechat na sebe působit to, co vidíme. Vnímat pocity, které v nás obraz, socha nebo fotografie vyvolávají. To je základ pro pociť štěstí, po kterém někteří lidé celý život touží a nenaleznou. A kdo prošel některé z mnoha muzeí či jen pěknou výstavou mně dá zapravdu. Pánové, může to být i výstava fotografií sportovních výkonů, automobilů

nebo motorek ☺. V Bruselu dokonce lékaři předepisují místo léků návštěvy muzeí jako léčbu proti depresím!!!!

A nemusejí to být zrovna světoznámá muzea.

I my máme v Rohatci malířku, která svými obrazy a obrázky umí emoce v lidech probouzet.

O víkendy 25. a 26. září se konaly Dny otevřených ateliérů. V rámci této akce umělci otevřeli své ateliéry pro lidi, kteří si chtěli prohlédnout jejich práce a mohli s nimi o nich mluvit. V Rohatci pro nás již poněkolkáté otevřela svůj ateliér Tereza Tomanová. Nabízela ukázkou ze své tvorby

ze stáže z Bulharska. Její obrazy ke mně jako vždy promlouvaly a Tereza mně tím nechala nahlédnout do jejích myšlenek a představ. Byly to velmi příjemné a hezké společné okamžiky.

Máme to štěstí, že si Tereza nenechává tuto schopnost promlouvat s lidmi skrze své obrazy jen pro sebe. V jednom z letošních příměstských táborů ji předávala i našim dětem, když si každé z nich odnášelo s pocitem radosti, hrdosti a určité i štěstí svůj první namalovaný obraz.

Jsem ráda, že jsem znovu využila možnost navštívit atelier u Terezu. Doufám, že za rok budeme mít všichni znovu možnost vidět její tvorbu ...

Takže Tery, děkuji Ti za krásné odpoledne s Tebou a Tvými obrazy.

Blanka Cmolová

Spolky

Rozhovor s rohateckými Mužáky

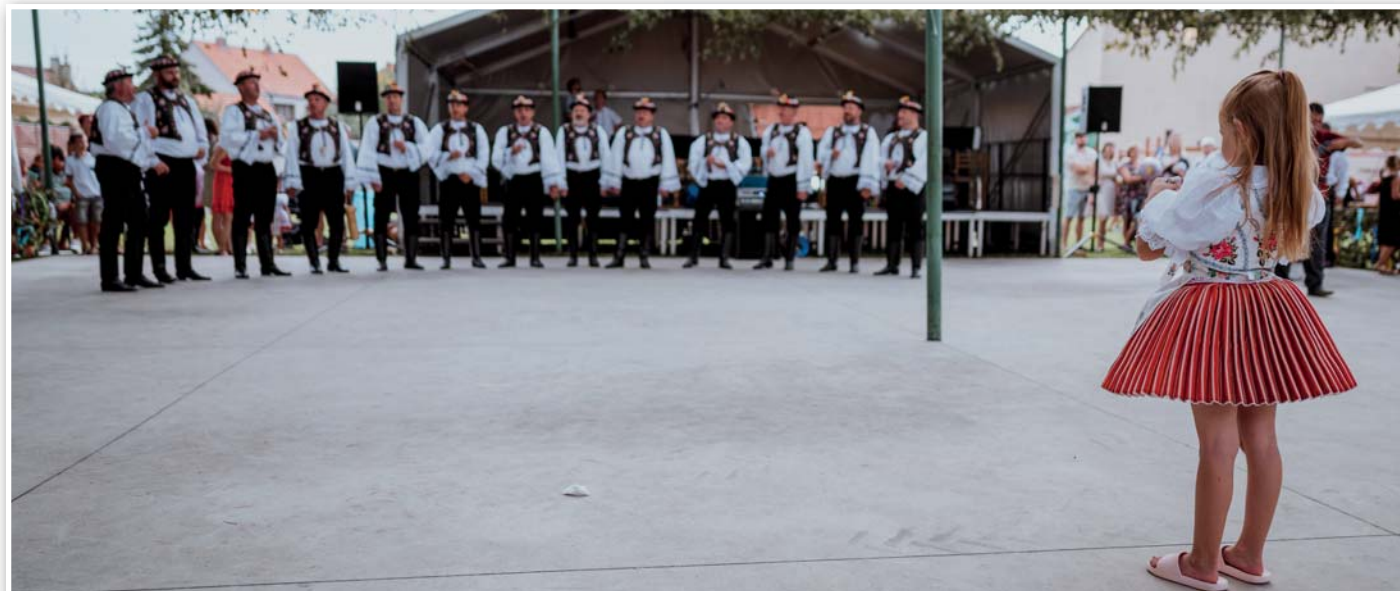
Na otázky Stanislava Zely odpovídá za MS Rohatčané Jiří Hostýnek st.

Kdo byl zakladatelem vašeho mužského sboru?

Zakladatel nebyl jen jeden, byl to nápad několika kluků, kteří jsou dodnes jeho členy. Po zvážení situace a okolností jsme si řekli, že to zkusíme.

Výběr repertoáru má na starosti konkrétní osoba nebo se na něm podílejí všichni svým dílem?

V začátcích jsme se nechali inspirovat zejména repertoárem MS Lanžhotčané. Postupně jsme hledali i jiné slovácké písničky z našeho okolí. S případnými úpravami některých písniček nám pomáhá můj bývalý učitel a kamarád profesor Milan Všetula.

Zpíváte i nějakou přímo rohateckou písničku? Je taková?

Zpíváme i upravenou písničku o naší dědině, její název je i názvem každoroční podzimní přehlídky mužských sborů Za Rohatcem, za dědinu. Jsou však i jiné. V našem repertoáru najdete i písničku O našej dědině. Jejím autorem je náš člen Jožin Tomšej, který je zároveň i autorem doplněných textů k některým námi zpívaných písní. Více vám může nabídnout i CD Když sa kolem porozhlédneš, vydané k 10. výročí našeho vzniku.

Pracujete nějak konkrétně s archivními materiály?

Nebráníme se ani inspiraci čerpané z archivních materiálů, konkrétně například ze zpěvníků F. Sušila a F. Bartoše. Blízké jsou nám i písničky Fanoše Mikuleckého.

Jak vnímáte sílu a krásu rohateckého mužského kroje, v kterém zpíváte?

Mužáci bez kroje by nebyli opravdoví. K lidovým písničkám kroj vždy patřil a patří. Ten současný byl pořízen díky vedení obce před deseti lety. Troufám si říct, že každý z nás jej obléká rád a váží si toho, že právě náš kroj může prezentovat při vystoupeních u nás i kdekoli jinde.

Kdo se vám stará o kroj? Každý sám, nebo tuto starost necháváte na někom druhém?

Běžnou údržbu ve smyslu tom, aby byl kroj připravený na každé naše vystoupení, dělají zpravidla naše manželky. Občas je však potřeba i většího zásahu, a ten svěřujeme vždy ochotné a spolehlivé paní Evě Šebestové. Za to jim všem patří poděkování.

Dovolte mně na závěr, abych se ještě vrátil k událostem týkajících se letního

tornáda nedaleko od nás. Děkuji všem našim členům za finanční pomoc, kterou zcela samozřejmě poskytli postiženým na zmírnění následků této nečekané události. Společně jsme odeslali finanční dar ve výši 10 000 Kč.

Musím se ještě zmínit o jedné věci, která nás velmi potěšila. Po letošních hodech nás oslovila trojice mladých kluků z chasy s tím, že by měli zájem naučit se nejen hodové písničky, ale i jiné slovácké. Moc nás to těší a rádi vyhovíme.

Děkuji za rozhovor. Stanislav Zela

Konečně výlet

Po delší přestávce zaviněné tím nešťastným covidem jsme se po rozvolnění mohli trochu nadechnout a uspořádat prozatím jen dva výlety. Tím prvním byla návštěva výstavy Floria-Léto2021 v Kroměříži. A tak jsme 8. srpna za krásného slunného rána vyjeli směr Kroměříž. Na místo jsme přijeli téměř na minutu přesně v otvírací hodinu, nevím, jak se nám to podařilo. Možná, že řidič Aleš příliš spěchal, nebo nebyl tak velký provoz, ale byli jsme zkrátka prvními návštěvníky. Mělo to však nespornou výhodu, mohli jsme si v poklidu, bez tlačence, prohlédnout spoustu k prodeji i obdivu připravených květin, keříků, sazenic, cibulek lilií, stromků a podobného, nám zahrádkářkám žádaného sortimentu. Nebyly tu ale jen květiny, ale i zahradnické potřeby a krásné užité keramické výrobky. Samozřejmě jsme si téměř všichni něco koupili a po odložení nákupu do autobusu jsme si zprjemnili pobyt občerstvením v nesčetných stáncích a poslechem hezké muziky. Letos nás zklamalo zjištění, že z důvodů zřízení očkovacího centra v budově, kde obdivujeme každoročně nádherná květinová aranžmá, letos nebylo nic. Sice ve venkovním areálu byl k vidění papoušek v nadživotní velikosti z květin, nebo slepičky a kůzlátka, ale bohužel to byla slabá náhrada těch fascinujících aranžérských exponátů z předešlých let. Snad se příští rok vše vrátí do normálu a my se budeme moc potěšit nádhrou stvořenou z květin. Snad jsem to i trochu předvíдалa, že na výstavě nestrávíme tolik času jako obvykle, a proto, když už jsme byli v Kroměříži, tak jsme ještě odpoledne navštívili Květnou zahradu, která je zapsaná na Seznamu světového přírodního a kulturního dědictví UNESCO. Prvním místem v zahradě byla návštěva

pavilonu – Rotundy. Její zajímavostí, kromě jiného, je umístění do centrálního prostoru Foucaultova kyvadla. Průvodce nás seznámil s historií zahrady i Rotundy a také nám vyprávěl o autorech výzdoby jednotlivých částí tzv. grott. Po procházce po zahradě jsme si někteří pochutnali na výtečné zmrzlině z tamní restaurace. Malá dešťová přeháňka uspisila náš odjezd domů, a tak jsme ještě po příjezdu zasadili nakoupené květiny.

Druhý výlet nezačínal vůbec dobře, protože to ráno, 28. září, přišlo. A tak jsme se do Čech pod Kosířem, které byly naším cílem, vydali s určitými obavami. Ale během cesty se začalo vyjasňovat, počasí se umoudřilo a vysvitlo nám i sluníčko. V tomto hanáckém městečku jsme měli naplánovanou návštěvu Muzea historických kočárů, zdejšího zámku a Hasičského muzea. V Muzeu historických kočárů nás přivítal sám její zřizovatel a majitel pan Václav Obr. Byli jsme přímo konsternováni velikostí sbírky, nádhrou zrestaurovaných historických kočárů, saní a příslušenství ke kočárům. Vše ale ještě umocnil výklad pana Obra, který snad až hereckým výkonem zaujal všechny přítomné tak, že nikdo ani nešpitl. Téměř o každém z vystavených exponátů nám povyprávěl jeho historii včetně toho, kdo kočár navrhl, stvořil a komu původně patřil. Neopomněl zmínit, k jakým filmům byl ten který zapůjčen, případně k jakým účelům je zapůjčují v současné době. A jako přídavek nám názorně předvedl technické vychytávky a vymoženosti těchto dobových kočárů. Musím říct,

že jsme se s tak poutavým výkladem ještě nesetkali, a že jsme už těch hradů, zámků a muzeí prošli nespočet. Po více jak hodinové prohlídce jsme si pochutnali na obědě v nedalekém penzionu Mánes. Následně jsme se přesunuli do zámku. Zde jsme si mohli sami zámek projít, to byla v ten sváteční den taková výjimka, aby si každý svým tempem mohl prostory zámku prohlížet. V každé místnosti byly popisky, ale ještě zde byly přítomny i průvodkyně, které nám zodpovídaly naše případné dotazy. Právě od nich jsme se dozvěděli, že na zámku pobýval často malíř Josef Mánes, a tak nebylo divu, že v interiérech bylo mnoho jeho obrazů hlavně s portréty majitelů zámku. V pauze jsme samozřejmě ochutnali kávu a zákusky zdejší zámecké kavárny. Třetím místem návštěvy bylo Hasičské muzeum. Zaujali nás, především mužskou část, historické hasičské stříkačky, auta a historické vybavení. Počasí nám vydrželo až do konce, a tak jsme si na ukončení mohli zapívat „sláva nazdar výletu, nezmokli jsme, už jsme tu.“ Takže toto byly naše dvě vydařené akce srpna a září. Na říjen máme ještě naplánovanou návštěvu Mahenova divadla, kde zhlédneme představení Lucerna, a pak se ještě chceme jet zrelaxovat do termálních vod v Pasohlávkách. Vánoční večírek připomínám s obavou, ale zároveň s nadějí, že se snad letos uskuteční.

Na závěr přeji všem, aby se „covidová“ situace nehoršila a my mohli začít opět plnohodnotně žít a těšit se na vzájemná setkávání.

Za výbor SZPO Anna Homolová

U seniorů

Krásné léto, i to „babí“, které nám přineslo potěšení ze sluníčka i zlepšení koronavirové situace, přechází do podzimu. Ale i ten má své kouzlo a barevné krásy. Příroda se zlatí i červená a zve nás na procházku. Čas žel nemůžeme zastavit, ten běží stále dál ...

Jsmo rádi, že jsme mohli uskutečnit plánovaný zájezd za krásou květin v neděli 8. srpna na výstavu Floria Kroměříž, kdy nám přálo i počasí a odkud jsme si přivezli nejen pěkné zážitky. Je to obrovský areál plný nabídek všeho možného počínaje květinami, kde si můžete cestou na lavičkách odpočnout, občerstvit se i poslechnout písničky, tentokrát Veselé trojky. Tradičně, už po několik let, jezdíme na tuto oblíbenou výstavu

květin, jen vloni nám to překazil koronavirus.

A tak jsme využili i toho, že se můžeme scházet, sice za určitých podmínek, které všichni známe, a uspořádali jsme 10. září v kulturním domě Pátek v klubu. Přicházející podzim nám připomněly i krásné barevné kytice jiřin, kterými bylo vyzdobeno jeviště. V první části večera jsme uctili minutou ticha památku našich členů, kteří odešli navždy (bylo jich 11) a zhodnotili uplynulé období, jež bylo ochuzeno o řadu plánovaných akcí. Ve druhé polovině jsme poblahopřáli letošním jubilantům, kterých bylo celkem 21. Sice se někteří omluvili, ale i tak jich bylo hodně, což můžete vidět i na fotografii. A nechybělo ani sólo pro naše jubilanty při muzice manželů Grufíkových z Vacenovic. Ti nás pak provázeli večerem, zpívali krásné známé písničky a evergeeny a my jsme si mohli zazpívat s nimi. Na nějaké větší tancování už nemáme dost sil.

V minulém rohateckém zpravodaji jsme vás všechny zvali na Den seniorů 9. října 2021 v 18:00 hodin do kulturního domu. I když jsme si nebyli úplně jisti, že se uskuteční vzhledem k mírně se zhoršující současné koronavirové situaci. Den seniorů s oslavou 20. výročí založení našeho klubu vyšel a v příští Rohatecké obci se dočtete, jak to dopadlo.

Za Klub důchodců Marie Nováková

Myslivercké okénko

Vážení čtenáři,

v minulých příspěvcích tohoto roku jsme si psali o kamzících, daňcích a muflonech jako o naší nepůvodní spárkaté zvěři. Ještě bych chtěl zmínit méně známého jelena sika, který do této skupinky také patří.

Jelen sika (někdy nazývaný jenom sika) pochází z Mandžuska, Japonska a východní Číny. U nás můžete potkat hlavně poddruh označovaný jako jelen sika japonský (*Cervus nippon nippon*). Koncem 19. století se dostal nejdříve do obory Kluk u Poděbrad a pak do několika dalších. Ve 30. letech 20. století byla zrušena manžtínská obora a to byl začátek výskytu siky ve volnosti. Dnes ho můžeme potkat hlavně v západních Čechách a na severní Moravě, ale i jinde v ČR. Pro nás nejbližší je to asi u Moravských Budějovic a severním směrem u Zábřehu na Moravě.

Sika je nenáročný jelen žijící nejraději v rozvolněné krajině s listnatými a smíšenými lesy. V letní srsti převažuje kaštanově hnědé zbarvení s mnoha bílými skvrnkami v podélných řadách na bocích. Samci mají jednodušší paroží (maximálně 8 výsad) než

pro nás známější jelen evropský. Živí se hlavně travou a bylinami. V Japonsku prý s oblibou chodí oblizovat sůl na mořské pobřeží. Žijí v rodinných tlupách, které tvoří nejčastěji jeden samec a několik samic s mláďaty. Do větších stád se spojují v době říje, tj. v září a říjnu. Sikové netroubí, ale hvízdají a přitom funí. Laň bývá březí 32 týdnů a rodí většinou jednoho koloucha.

Tam, kde se potkávají jelen evropský a sika, dochází k jejich křížení. Odborníci vedou diskuse o budoucnosti této hybridizace a o míře jejího nebezpečí. My se do podobných úvah pouštět nebudeme, přenecháme je opravdovým znalcům.

Větším příbuzným těchto jelenů je sika Dybowského (*Cervus nippon hortulorum*). U nás se vyskytuje jenom v oborních chovech.

A když jsme u nepůvodní spárkaté zvěře, dovoluji si vzpomenout ještě dva zástupce.

Jelenec běloocasý (*Odocoileus virginianus*) pochází ze severní Ameriky. U nás se choval v oborách, nejvíce u Dobříše. Tady

se dostal do volnosti zrušením obory ve 20. letech 20. století. Velké zastoupení má v jižním Finsku. Charakteristickým znakem je jejich ocas dlouhý asi 30 cm, který při nebezpečí vztyčují a varují tak ostatní před nebezpečím.

Koza bezoárová (*Capra aegagrus*) byla v roce 1953 vysazena na Pálavě. Protože zástupci ochrany přírody v ní viděli konfliktní typ, bylo stádo přestěhováno a dnes si spokojeně žije v oboře Vřísek u České Lípy. Zajímavý je samčí dlouhý vous pod bradou, mnohem delší než známe u kozorožců.

Hezké dny.

Vladimír Jašek

Hody v obraze

Stále se snažíme zdokonalovat

Pomalu ale jistě se nám blíží konec roku a tak mi dovoluť vás seznámit s děním ve výjezdové jednotce. Covid a s ním spojená opatření nám práci neulehčila. I tak se nám podařilo zvládnout potřebná školení a také činnosti spojené s provozuschopností techniky. Společně s obcí se nám daří naši techniku držet na velmi dobré úrovni, což je ku prospěchu nás všech. Snažíme se myslet i na bezpečnost našich členů, i proto se letos pořídila nová dýchací technika a přilby pro zásahy mimo budovy. Vždyť čtvrtina zásahů byl požár lesa nebo travních porostů. A když jsem u těch zásahů, tak do konce měsíce září jich máme v evidenci 40. Z toho nejvíce, rovných 22, v měsíci červnu. Příroda nám ukázala jak je mocná. Ukázala nám to v Dolních Bojanovicích, kde vyplavila dědinu,

a čerpalo se celou noc. A následně ve vesnicích postižených tornádem. Zásah samotný byl zpočátku velmi komplikovaný. Bylo to nejen pro nás velmi náročné období.

Dovoluť mi tady poděkovat všem členům jednotky za nesku-tečné nasazení, leckdy na úkor rodiny, zaměstnání i spánku. Jsem hrdý, že nám svěřené úkoly se podařilo plnit se ctí a plným nasaze-ním. Doufám, že do konce roku nás už nic tak náročného nepotká. Dovolím si vás požádat o obezřetnost, ať už v kuchyni nebo při tvorbě v dílně. Přeci jen je lepší nás i naši techniku vidět u výcviku, zkouškách techniky, nebo třeba při Dni dětí nebo soutěžích. Opatrujte se...

Lukáš Bimka, velitel jednotky

Perné léto u hasičů

Mladí hasiči se po covidové pauze opět od jara zapojili do tréninků a soutěží, tentokrát ale pouze na poli běhů jednotlivců. A to na 60m resp. 100m s překážkami. Naším zástupcům se dařilo natolik, že uspěli nejen 19. června na domácí půdě, ale i v celkovém pořadí ročníku, kde Tomáš Hovězák získal 2. místo v kategorii střední dorost a Michal Skořepa 4. místo v kategorii starší dorost. Mladí hasiči se také zapojují do soutěží typu TFA, například ve Strážnici, kdy postoupili i na krajskou úroveň. Krajské kolo se konalo 28. září v Brně a dorostenci si odvezli nejen pohár.

Poslední týden v červenci jsme mohli opět uspořádat letní týdenní táborové soustředění. Děti bylo méně, než na kolik jsme zvyklí, a to 24, zato v širokém věkovém rozpětí od 4 do 18 let. Přenesli jsme se do „Zootropole“. Táborové středisko Meziříčko na Vysočině jsme navštívili již podruhé. Láká nás možnost vyu-žít rafty na místním rybníce. Nejen výlet do ZOO Jihlava si děti náležitě užily.

Nyní věnujme trochu pozornosti i našim „mužům“. Soutěž-ní družstvo prošlo na jaře přestavbou týmu, kdy mládí (dorostenci) dostalo přednost na proudech a koši a zkušené členové se vrátili na svá místa. Je nutno podotknout, že Laďa Matějčík je nejstarším soutěžícím celého Grand Prix. Pro letošní sezonu jsme se rozhodli, že naši místní soutěž zařadíme nejen do Grand Prix Hodonín (GP), ale také do Břeclavské hasičské ligy (BHL). V obou ligách se naši borci zúčastnili celkem 15-ti závodů. Do samotného klání v Rohatci, konaném v náhradním termínu na-místo v červenci až v září, se zapojilo celkem 28 družstev mužů, žen a dorostenců, kdy se zde představilo poprvé i družstvo na-šeho dorostu. Díky kvalitním výsledkům, kdy např. na domácí půdě vybojovali rohatečtí muži 3. místo, se mohli zúčastnit i po-slední soutěže O slovácký džbán. Tato soutěž je výběrem těch nejlepších týmů z okresů Břeclav, Hodonín a Uherské Hradiště. Naprosto úžasným výsledkem 17:88 zvítězil náš tým a ukázal, že trénovat se opravdu vyplatí a je potřeba s ním počítat i v budoucnu! Přikládáme i QR kód s odkazem na video z průběhu celé soutěžní sezony.

Členové SDH Rohatec vskutku nezapomínají, vždyť na svátek svatého Václava uspořádali rok a půl odkládanou Rohateckou desítku. O ní si můžete přečíst v samostatném příspěvku. A věříme, že tím naše činnost pro letošní rok nekončí. Na 16. října jsme připravili charitativní sbírku tentokrát ve spolupráci s Diakonií Broumov. Děkujeme za vaše příspěvky na dobrou věc. Ani na naše nejmenší nezapomínáme. Již nyní vás a vaše ratolesti zveme 4. prosince na tradiční Mikulášský karneval. Děkujeme všem našim členům, rodičům dětí i veřejnosti, že nám zachovááte přízeň. A těšíme se na další setkání.

Za výbor SDH Rohatec Mirka Slavíková

Soutěž O nejhezčí okno, balkon a předzahrádku

Je po létě a jako každý rok, i letos byly vyhlášeny výsledky každoroční soutěže. Tu vyhláší ZO ČZS spolu s OÚ v Rohatci. Hodnocení prováděly členky organizace během letních měsíců.

I v letošním roce proběhlo vyhlášení na Přehlídce mužských sborů, která letos proběhla 4. září. Ceny vybraným předaly členky organizace Marta Jašková a Jarmila Staňková. Za OÚ předával ceny Jarmil Adamec, starosta obce. Cenou pro vítěze byla jako každoročně poukázka do zahrádkářské prodejny a květina. A kdo že byl oceněn? Za nejhezčí okno paní Jana Hlaváčová z ulice

Hlavní, balkon rodina Hlávková z ulice Skalská a nejhezčí předzahrádka rodina Janečková z ulice Tovární.

Výhercům blahopřejeme a děkujeme všem, kteří květinovou výzdobou svých domů dělají Rohatec hezčím.

Mějte hezké dny.

PS: Bohužel ani tento rok vzhledem k situaci covid 19 nebudeme organizovat tradiční vánoční akci. Doufáme, že příští rok bude líp a zase se spolu sejdem v předvánočním čase.

Marta Jašková, ZO ČZS

FARNÍ OKÉNKO

Citát z Bible:

„Boží láska k tobě trvá NAVŽDY“

Pro rodiče

Farní úřad připravuje další spolčo pro děti na faře. Uskuteční se 23. 10. v době od 14.00 do 16.00 hodin. Přijďte si užít spoustu her a zábavy. Těšíme se na všechny děti.

Zprávičky

Náš duchovní správce otec Robert navštěvuje nemocné spoluobčany, kterým jejich zdravotní stav už nedovolí kostel navštívit. Kdo má zájem, může zavolat na mobil 737 268 525.

Podzimní zamyšlení

Je za námi měsíc září. Právě začalo podzimní období. Děti se vrátily do školy. Skončil čas prázdnin a dovolených. Začal čas výuky a práce. Těšme se, že léto a s ním i prázdniny, se zase vrátí za necelých devět měsíců. Říjen je měsíc svatého růžence. Kéž bychom vzali do ruky růženec a pomodlili se aspoň občas touto modlitbou. Ani si neuvědomujeme, kolik záležitostí je možné vyřešit s pomocí Panny Marie a svatého růžence, její oblíbené modlitby.

Od října začíná vyučování náboženství ve škole v Rohatci. Připomínáme rodičům, že to obnáší křesťanské vzdělání jejich dětí,

na kterém se zavázali při křtu svatém. Kéž bychom se mohli potkávat a poznávat Pána Ježíše i jeho nauku, jak nás má Bůh rád a chce, abychom byli radostní a šťastní.

V listopadu si budeme obzvlášť pamatovat na naše zemřelé. Půjdem na hřbitovy a zastavíme se u hrobů našich blízkých zemřelých. Ať výrazem naší paměti o nich bude naše modlitba i zapálená svíčka.

Ať vám všem Pán Bůh žehná na pěkný podzimní čas.

O. Robert Kalbarczyk sp – rohatecký farář

Spolčo dětí na faře

Opět jsme zahájili dětské spolčo na faře. Děti se sešly 18. září v době od 14 do 16 hodin. Strávily spolu hezké dvě hodiny. Pod vedením Vendulky Sakmarové se děti naučily začátek písně Ráno celý den, andělé nade mnou bdí. Příště budou v učení pokračovat, aby mohly své dovednosti předvést při mši svaté v našem kostele. Tématem tohoto setkání byl podzim, tak si děti vyráběly papírové draky. Musíme pochválit starší děti, které ochotně při této výrobě pomáhaly mladším dětem. A samozřejmě chválíme i menší děti, které se velmi snažily. Nechybělo ani malé pohoštění a nějaká sladká odměna.

Anna Trávníková

Památka zemřelých

Památku zemřelých si připomeneme 2. listopadu. V tento den chodíme na hroby našich zemřelých, které jsme předtím nastrojili květinami, vzorně upravili, uhrabali, abychom, kdy jindy než v tento den, zapalovali zemřelým spoustu svící. Téměř všichni považujeme tuto vzpomínku a návštěvu hřbitova za jakousi povinnost. Často však také vidíme, že na některých hrobech žádná svíce nehoří. Proč asi?

Chtěla bych se zde trochu zamyslet nad umíráním a smrtí člověka. Smrt je skutečně všude kolem nás, o tom není pochyb. Každý z nás se dříve nebo později během svého života setká tváří v tvář se smrtí. Smrt je naprosto nevyhnutelnou součástí lidského života. Je to skutečnost, kterou nelze nijak změnit, ale i přesto se lidé otázkami spojenými s umíráním a smrtí příliš nezabývají. Smrt se v naší společnosti vědomě zastírá a vytlačuje do pozadí. A pokud přece jenom řeč na umírání přijde, myslíme téměř vždy na ostatní. Myšlenka na vlastní smrt je nám nekonečně vzdálená. Člověk se ve svém životě začne zajímat o umírání a smrt až tehdy, když se sám stane umírajícím nebo

se stane umírajícím někdo z jeho rodiny. Nesmrtelnost těla neexistuje, ale někdy mám pocit, že si to většina lidí ani neuvědomuje, cítí se všemocní a nezranitelní. Od života ke smrti je pouhý krůček, který jednou učiníme úplně všichni. Kdo jiný by nás mohl lépe provést závěrečnou, dosud nevyšlapanou pěšinou pozemského života, než sám umírající. Umírající člověk se pro nás stane tím největším učitelem. I Jan Amos Komenský se k této problematice vyjádřil slovy: „Umění zemřít je největší umění ze všech umění.“ Naše společnost by si měla umírajících lidí

nesmírně vážít a pokud to jde, zabezpečit jim všestrannou péči doma, protože každý z nás si přeje opustit tento svět v kruhu svých blízkých. Také umírající lidé jsou součástí lidské společnosti a přinášejí jí své jedinečné poslání, které dříve či později podstoupíme my všichni. Smrtí nám končí naše pozem-

ská pouť, která nás mnohdy zbaví bolesti a utrpení. Na nás pozůstalých je postarat se o poslední věc zemřelého, a to je ho důstojně pohřbít. Dnes, většinou na vesnicích, se zemřelí ukládají k věčnému odpočinku do země. Někdy to nejde a tak se nechají zpopelnit. Poslední rozloučení v kostele bývá

vždy důstojné. Zapálená křestní svíce, na počátku i na konci života. Krásné smuteční písně a smuteční obřad s knězem je pro nás věřící samozřejmostí. Většinou tak konáme na přání zemřelého. Je to tím posledním, co můžeme našemu blízkému dát.

Anna Trávníková

Poutníkem na Svatém Hostýně

Dne 8. září se poutníci z Rohatce, Sudoměřic, Petrova a Strážnice vydali dvěma autobusy na tradiční pouť na Svatý Hostýn. Tento zářez opředený kopec nacházející se v Hostýnských vrších lidé uctívali odnepaměti. Hostýn je však zmiňován jako poutní místo až v roce 1567.

Co by to byla za pouť, kdyby se jí nezúčastnil žádný kněz, a tak s poutníky jeli rovnou tři! P. Mgr. Robert Kalbarczyk, P. Mgr. Dawid Wiktor Bartochowski a P. Mgr. Lukasz Zaráš.

Jakmile autobusy nabraly poslední věřící, naše pouť mohla začít. Cesta trvala sice hodinu a půl, ale za zpěvu mariánských písní a modlení růžence uběhla velmi rychle. Po příjezdu na místo naše kroky rychle vedly k bazilice na mši svatou, kterou vedl otec Robert. Ve zpovědnicích také seděli kněží, čekající na hříšníky, kterým mohou udělit rozhřešení.

Po mši svaté se všichni rozutekli na oběd. Po vydatném jídle se opět shromáždili v kostele na svaté požehnání a následně na Křížovou cestu. Duchovně naplnění a s plnými taškami jsme se vydali opět k autobusu a tím ukončili naši pouť.

Je opravdu krásné, že je rok co rok Svatý Hostýn neustále navštěvován. Vždyť poutní místo získává na hodnotě a síle pouze s věřícími.

Venda Sakmarová

OD NAŠICH PŘÍSPĚVATELŮ

Papež František nedaleko Rohatce

Stojím na poli a dívám se na krásný východ slunce. Vše je zalito zlatou barvou. Ptáčí zpěv připomíná nový den. Je klid a taky i trochu napětí. Nejsem u toho sám. Děním se o ten zážitek s několika desítkami tisíc lidí ve slovenském Šaštíne, pár kilometrů od naší obce. Stojíme fronty u bran na kontrolu bezinfekčnosti, na kontrolu osobní a taky vstupenek. On-line jsem si před pár dnů vygeneroval můj první duchovní QR kód. Za chvíli sem při-

jede papež František. Venku musíme mít roušky na ústech, ale tím, že oči nejsou zakryté, pozoruji, že to teď tady moc nikdo neřeší a všichni se těší. Poutníci jsou v očekávání setkání s nejvyšším představitelem římsko-katolické církve a mnozí se netají tím, že je to jejich největší zážitek v životě. Někdo jen tak sedí, jiní se modlí a další čekají netrpělivě do chvíle, kdy všichni vstanou a začnou tleskat muži, jehož vlastní jméno zní Jorge Mario

Bergoglio. Je to argentinský jezuita. Vlastním vzděláním chemik a to znamená, že ví toho dost o našich vnitřních chemických procesech. Nejsou všechny na první pohled viditelné, ale každý tam máme namíchaný vlastní elixír víry a poznání, který v průběhu života pozvedáme před svůj zrak a upijíme jeho doušky. Tak jako my lidé, tak i církve si prochází svými procesy. Papež si stěžoval, že v době jeho nemoci už tajně někteří kardinálové chystali konkláve a že se mnohým nelíbí jeho reformy. Na Slovensko přijel na pozvání prezidentky Čaputové, se kterou si velmi navzájem souzněli, a byla krása to vidět. Slovenští biskupové, kteří před prezidentskou volbou paní Čaputové velmi ostře varovali své farníky, se asi na setkání s papežem necítili komfortně. Charisma tohoto Jihoameričana je nepopíratelné. Vzpomněl jsem si na jednu historku. Možná znáte ten výrok Stalina, který svého času veřejně a škodolibě na adresu tehdejšího papeže řekl: „Papež si na mě stěžuje? A kolik má divizí?“ Po jeho smrti papež Pius XII. poznamenal: „Teď uvidí, kolik máme divizí.“

Na šaštínském poli sedíme a jsme do sebe pohrouženi jako velká skupina lidí, ale každý se svým vlastním příběhem víry a vnitřního hledání Boha. I přístupy k Němu jsou přirozeně vrs-

tevnaté a barvité. V konečném důsledku ale vidím pod modrou oblohou zalitou sluncem jiskřící pohledy tisíců usměvavých očí. No řekněte, kdo to dneska má...

Stanislav Zela

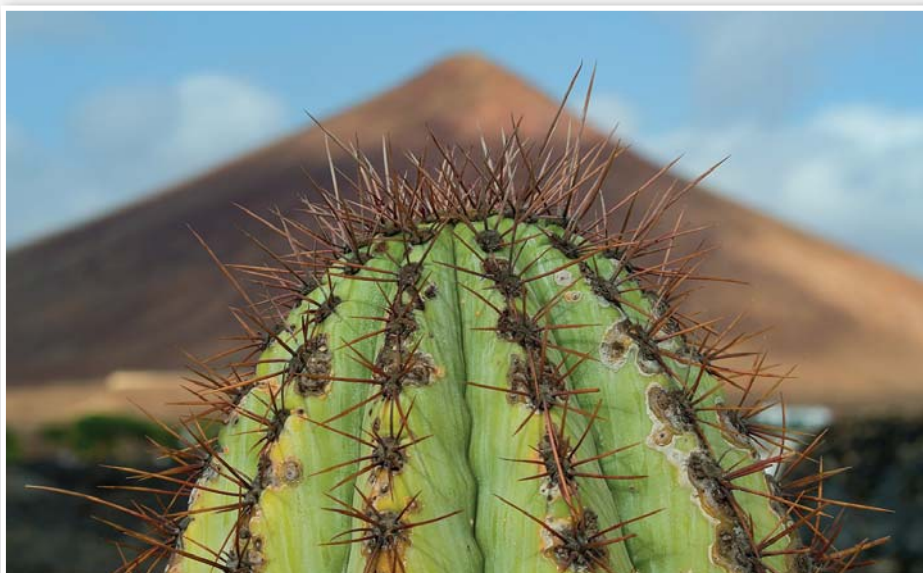
Taky máte stejný pocit poté, vracející se z Lanzarote?

Dívám se do několikametrové díry v zemi, ze které to syčí. Po vhození suchého kletší vyšlehne plamen, který prohřeje již tak upocený slunečný den a svým kouřem a párou nenechá nikoho na pochybách, jestli je uvnitř naší matičky Země chladivá nuda. Ne, je tam pekelně horko a národní park Timanfaya se svými dvěma sty kilometry čtverečními to umí krásně zprostředkovat. Za okny autobusu vidím krátery sopek a řidič hlasitě pustí Rekviem, část Rex tremendae. Amadeus, Salieri a já máme husí kůže. Zpívá se tam mimo jiné „Králi, králi, hrůzně vznešený, který svobodně zachraňuješ ty, kteří jsou hodni spásy. Zachraň mě, zdroji laskavosti.“ Úplně mě to emočně rozsekalo. To by si i Miloš Forman neskutečně vychutnal.

Na nedalekém ostrově La Palma právě sopka chrlí již několik týdnů horoucí lávu, která likviduje stovky domů a významnou část krajiny. Novou zároveň tvoří. Tady na ostrově Lanzarote je láva již vystydlá, ale

zařadila si třeba v roce 1730, kdy šest let chrlily sopky tuto ďábelskou tekutinu. Za dva tisíce dní skončily zalaty celé vesnice i s úrodnou půdou a vše se změnilo na

vulkanické, ostré a kamenité panorama připomínající vše, jen ne přívětivou, srdci blízkou krajinu. Je to jedno z mála míst na světě, které jsem navštívil a řekl si, že tady si

absolutně nedokážu představit bydlet a žít. V tomto ohledu je to u mě někde vedle ruského gulagu a Černobylu s Pripjati. Tak je to fascinující.

Jen umělec, který se zde na ostrově narodil, vidí na rozdíl od místních něco jiného. Vidí krásu, se kterou se dá pracovat a ve kterou lze své okolí přetvářet. Umí lidem ukázat, co vše lze zde vytvořit, vysvětlit proč a podělit se o to. Takovým byl Cesar Manrique, světoznámý místní rodák, významný ekologický aktivista. Surrealistický a abstraktní malíř, sochař kinetického umění a architekt, kterému dobře rozumějí milovníci vídeňského Hundertwassera. Malířské vzory v Pablu Picassovi a Henri Matissovi jsou vidět převážně v jeho rané tvorbě. Neuvěřitelně dokázal přetavit vulkanickou krajinu „svého ostrova“ na malířské plátno ve svých strukturálních plastických abstrakcích. Manrique zanechal po sobě pěkný dům, z kterého je nyní muzeum a galerie. Krásnou zahradu Jardín de Cactus, vyhlídku Mirador del Rio nebo koncertní sál přímo v přírodní jeskyni. Úžasné.

Isla de Fuego je Ohňový ostrov. Stejně tak je i kanárčí. Někdo napočítal tři sta sopek a sto padesát tisíc duší. UNESCO tam udělalo svoji biosférickou rezervaci. Ani se jim nedivím. Mystickým ostrovem jej mnozí nazývají a vypadá to fakt dobře, a to nejen na stránkách cestovních kanceláří. Nejsou tu skoro žádné stromy a prodejci sekaček na trávu spolu s milovníky zelené barvy tady mají utrhum.

Bílé vesnice stojí uvnitř černé lávy. Zelené vlající palmy při pohledu hladí a stoické kaktusy píchají do větru. Au, au. Špičaté fotogenické kopce jsou sopky, kterým se zrovna nechce. Spousty děr v černých polích jsou osazeny vinným keřem. Lávová půda je bohatá na živiny. Moravský vinař by si všiml, že keře nejsou uvázané a láteřil by nad tím, jak střídme lanzarotští vinaři

používají nůžky a nože k ořezu hlav. Nad každým keřem je půlkruh kamenný, rostliny proti větru chrání. Ale taky je architektonickým a estetickým prvkem. Kdybych neochutnal jejich dobré barikové červené lávové víno, tak si myslím, že ty zvláštní vinice jsou jen potěmkinovskou parádou pro turisty. Pro jejich lidské a objektivové čočky.

Vedle vína a místního rumu Arehucas je Lanzarote producentem karmínu. Ano, karmínová červená. Toto barvivo je z červce nopálového, malého hmyzu, co saje mizu. Z kaktusu placaté opuncie. Hmyz se usuší, pak uvaří. Dalo by se říct, že je tady pečený vařený. Toto barvivo se používá v potravinách i v kosmetice. Tvrdit, že je boží, je však sporné. Kvůli živočišnému původu není. Neakceptují ho křesťanství, vegané, židovská košer kuchyně a ani muslimská tradice halal.

Na jedné z nejkrásnějších pláží ostrova Playas de Papagayo papoušky však nenaleznete. Ti k vám přilétají na balkon přesně

v osm ráno každý den. Rádi se fotí, pýchou ukazují barevné zelené peří a nechávají se krmit z ruky. Neulítí nikomu z voliéry. Jsou tady doma. Šedé hrdličky jim závidí a vzpomínají na éru černobílého filmového materiálu, který nikomu nenadržoval.

Slova z naší pohádky Sůl nad zlato na ostrově moc neplatí. Salinas de Janubio svého času produkovala 10 000 tun soli ročně. Dnes láká svou typicky čtvercovitě ohraničenou barevností turisty, slaností gurmány a množstvím sinic bohatých na karotenoidy zase plameňáky. Tito ptáci je totiž papají, aby si tak zbarvili kůži a peří do růžova.

Od patnáctého století si ostrov postupně pro sebe nacházeli nejdříve evropští a afričtí piráti. A loupeživí námořníci. Postupně přicházeli další dobrodruzi z celého světa. Nevidím důvod, proč byste tam neměli vyrazit i vy, protože projít se dnem kráteru vyhaslé sopky v krajině podobné Marsu je prostě sexy.

Stanislav Zela

CANDY PLUS – pomoc po tornádu

Od tornáda, které zasáhlo náš region, uběhly již tři měsíce. Ačkoliv se našemu závodu v Rohatci vyhnulo, tolik štěstí nemělo více než 30 našich zaměstnanců bydlících v okolních obcích. Na pomoc jsme pro ně a jejich blízké vyčlenili částku 2 000 000 Kč, přičemž distribuce byla v těchto dnech právě dokončena.

Současně pracujeme na projektu obnovy veřejného prostoru, kam bude nasměrováno dalších 500 000 Kč. Inspirací nám byla nezištná okamžitá vlna solidarity mezi našimi zaměstnanci.

Krásné gesto učinili někteří ze zaměstnanců, kteří sami měli škody na majetku, ale našeho daru se vzdali se slovy „vlastně naše škody nejsou tak zásadní, dejte naše peníze potřebnějším.“

Děkujeme všem, kteří pomáhají.

Candy

Sport

Rohatecká desítka v novém kabátě

Tak jako většiny kulturních a sportovních akcí se v uplynulém roce pandemie covidu zásadně dotkla i Rohatecké desítky. Běžecský závod se těšil ze stále větší popularity a plány byly odvážné. Rok 2020 do nich však začal pomyslnou sekeru, květnový termín byl passé a pokusy o přesunutí na podzim nakonec odvála druhá vlna. Stejně to s desítkou dopadlo i letos na jaře, covidová opatření opět byla proti. Až klidnější léto přineslo naději, ke konci prázdnin se naskytla šance uspořádat závod v náhradním termínu na Svatého Václava. Hasiči jako hlavní organizátor se jí chopili.

Termín to byl šibeniční. To, co se jindy připravuje několik měsíců, teď muselo klapnout za měsíc. Navíc kvůli stále platným opatřením a snaze zamezit kumulaci osob se hledala alternativa okruhům obcí. Vznikla varianta, která lemuje velkou část obce. Zavedla běžce na protipovodňovou hráz, dále přes Kopec a Nové řádky zpátky do dědiny. Pro chlapy dvě kola, pro ženy jedno. Z desítky se sice stala necelá devítka, ale to v danou chvíli trápilo málokoho.

Velkým úsilím a nadšením se nakonec vše podařilo připravit a 28. září se do Rohatce skutečně začali sjíždět běžci. Nepřijelo jich zdaleka tolik jako v roce 2019, kdy padl účastnický rekord, ale i tak to byl skoro zázrak. Bezmála devadesát dětí a 107 dospělých lze považovat na dnešní poměry za úspěch, tím spíše, když na Slovensku byl v úterý běžný pracovní den, ne státní svátek jako u nás.

Nižší účasti přespolních rohatecké děti naplno využily. Sbíraly jedno medailové umístění za druhým. Na nejvyšší stupínek

se dokázali prosadit ostrílení atleti Tereška Podaná a David Tříška, i dál se to na stupních vítězů místními jen hemžilo. Stříbrná medaile se třeptila na krku Dominiku Heleši, Emmě Veselské a Tomáši Koubkovi. Bronz pro sebe pak ukořistili Tereška Šušáková, Filip Bydžovský, Tereška Šušlíková a Jakub Koubek. Devět medailí pro rohateckou drobtinu si už zaslouží velkou pochvalu.

Závod dospělých vystartoval v netradičním čase 11:11 hodin a na rozdíl od předešlých šestadvaceti ročníků běžci po pár metrech nezatačeli doleva, ale naopak doprava dolů k Moravě. Diváci zvyklí na perfektní přehled o průběhu závodu si teď museli na první závodníky počkat bezmála dvacet minut. Zpět ke kulturnímu domu se

jako první přiřítli muži, trojici čtyřicátníků Durdák, Tomčal, Daněk však čekal ještě jeden 4,5 kilometru dlouhý okruh. Cílovou pásku ženského závodu jako první proťala bývalá atletka a dnes výborná cyklistka Tereza Korvasová ze Vnorov a ustanovila traťový rekord na hodnotě 17 minut 26 vteřin. O tři čtvrtě minuty později dospurtovala druhá Jarmila Hastíková z Veselí, třetí příčku získala slovenská běžkyně Miroslava Zíšková z Jablonice. Skvělé druhé místo ve své kategorii vybojovala domácí Jana Kučerová a potvrdila tak svoji vynikající výkonnost.

V mužském závodě se čelní trojice začala dělit už prakticky při náběhu do druhého okruhu. Jirka Daněk z Uherského Hradiště postupně ztrácel a soustředil se spíš na bezpečnou kontrolu třetí příčky. Já se snažil

většinu závodu diktovat tempo, letos prakticky nezávodím a byl jsem si moc dobře vědom kvalit svých soupeřů, paradoxně asi mnohem víc, než těch vlastních. Říkal jsem si: „Dokud to jde, makej, oni tě dřív nebo později stejně přejedou, ale na bednu to snad vyjde,“ a tak jsem makal. Na konci protipovodňové hráze už byla lehkost ta tam, ale stále jsem tahal tempo. Do kopce pod motorestem jsem dal maximum a na panelce jsem náhle zjistil, že krok ani dech Dušana Tomčala za sebou neslyším. Když jsem se před naším domem ptal fandící maminky, kde je Dušan, nechápala, nikoho neviděla. Až krátce před cílem jsem díky klukům hasičům stojícím na křižovatkách zjistil, že mám obrovský náskok. V tu chvíli už jsem si užíval ten pocit, opojný a krásný. Vyhrát doma je ve sportu nejvíc a já měl to štěstí, že jsem to dokázal dvakrát, znovu po devíti letech.

Dost bylo ale Durdáka a jeho rozjímání. Na domácí půdě bojovala i bodovala řada dalších běžců. Devět kilometrů úspěšně zdolal Tomáš Chrenka, Ondřej Krist, David Paták a dokonce s kočárkem tradiční účastník Lukáš Slezák. Ten nebyl jediný,

kdo absolvoval závod s vozíčkem. Díky ambasadorovi Martinu Neumannovi se rohatecký závod zapojil do Projektu vodič. Jeho cílem je zapojit do sportování ty, kteří sami nemohou. Více na projektvodici.cz.

Rohatecká desítka má přes všechny peripetie za sebou 27. ročník. Ročník jiný, ale

zdá se, úspěšný. Věříme, že v příštích letech nás už žádná omezení nečekají a budeme se opět setkávat při této sportovní akci v hojnějším počtu. Všem, kdo se na přípravě závodu podíleli, bych chtěl touto cestou poděkovat.

Luděk Durdák

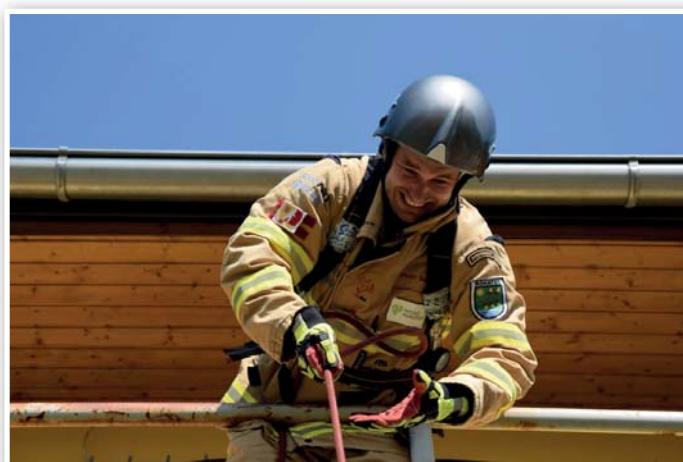

Titul mistra ČR zůstává v Rohatci

Poslední srpnovou sobotu se náměstí ve Svitavách zaplnilo hasiči z celé republiky. Konalo se tu odložené Mistrovství České republiky dobrovolných hasičů v disciplínách TFA. O zlato se tu utkali nejlepší borci ze všech krajů. Jihomoravský kraj zde mezi jinými reprezentoval i rohatecký hasič Michal Skřivánek, který zde obhajoval prvenství z minulého šampionátu. A dařilo se mu více než skvěle. V konkurenci sedmdesáti nejlepších hasičů opět dosáhl na metu nejvyšší a získal zlatou medaili v TFA. První příčku následně obsadil i jako člen týmu v hodnocení krajů. Na aktuální pocity i výsledky z celého roku jsem se Michala zeptal.

Jsi opět mistrem republiky v TFA. Jak těžké bylo obhájit titul?

Těžké je vyhrát, ale těžší je obhájit... A toto přísloví prostě funguje dokonale. I když jsem se opravdu svědomitě připravoval.

Příprava na vrchol sezóny asi není jednoduchá, jak to probíhá?

Příprava na vrchol nebyla jednoduchá, protože se dlouho nevědělo, kdy ten vrchol bude. Závod se rok posouval, celkově snad 4x. Můžu říct, že jsem chvílemi ztrácel chuť cokoliv trénovat, ale vydržel jsem. Každý rok se snažím do přípravy vložit něco nového. Letos jsem s oblibou dělal „hasičskou tabatu“ nebo třeba intervalový běh. K méně příjemným tréninkům pak patří běhání do schodů, na které jezdím do Mokré u Brna.

Reprezentace Jihomoravského kraje zvítězila v hodnocení krajů s obrovským náskokem, čím to bude?

Za mě je to rozhodně tím, že se známe, pravidelně se setkáváme na závodech ligy a soupeříme spolu již několik let. Panuje mezi námi obrovská, ale zdravá rivalita, která nás žene kupředu, před všechny ostatní soupeře. Člověk pak na tréninku dělá vždy víc, aby toho druhého porazil. Jenže na MČR jsme tým a naše časy se sčítají a to jsme pak opravdu jinde.

Kromě mistrovství jsi letos absolvoval i další soutěže, jak se ti daří v lize?

Letos běhám tradičně Moravskou ligu TFA, kde jsem stále stříbrný za Zdeňkem Králem, který je profesionální hasič a také člen

reprezentace ČR v TFA. Opravdu je výkonnostně jinde, prostě profík. I když jsem se na něj letos slušně dotáhl a v pár případech ho potrápil, zatím to nestačilo, tudíž v celkovém hodnocení ligy mně patří druhé místo, které mi už zůstane.

Kromě postu závodníka jsi také v pozici trenéra. Jaké je to, když sleduješ na dráze své svěřence?

To záleží, co na té dráze dělají. Pokud dělají to, co jsem je naučil a poslouchají mě, tak jsem spokojený, ale občas umí i pěkně zablblnout a závod pokazit, to mě zas berou čerti a dávám jim to sežrat. Asi jsem z těch přísnějších trenérů, ale oni mě berou. Celkově se mi pozice trenéra líbí, myslím, že jim mám co říct a předat a oni opravdu poslouchají. Tvoříme dobrý tým.

Jsi dvojnásobný mistr republiky, police máš doma plné trofeje. Jaké cíle máš před sebou nyní?

Aktuálně odpočívám a užívám si vše, co k velkým vítězstvím patří. Jako krajská reprezentace jsme pozváni k hejtmánovi JMK a také nás čeká ukončení sezony, zkrátka vše příjemné. Koncem roku se opět vrhnu do přípravy, protože mě tento sport baví a chci svůj pobyt na špici ještě chvíli prodloužit. Můj další velký sen a cíl zaběhnout si na mistrovství Evropy je zatím v nedohlednu, protože mezinárodní závody jsou skrze covid-19 zrušeny.

Děkuji za rozhovor, a především za báječnou reprezentaci Jihomoravského kraje, naší obce i rohateckých hasičů. Do dalších závodů přeji hodně úspěchů.

Tomáš Letocha

Tenisová sezona v plném proudu

Vážení příznivci rohateckého tenisu, rozvolnění protiepidemických opatření jsme se dočkali až začátkem léta, proto se nám nepodařilo uspořádat naše dva tradiční jarní turnaje. Vynahradili jsme si to v podzimní části, kdy jsme mohli uspořádat dva turnaje, a to Po hodový turnaj a Turnaj o pohár starosty obce.

Po hodový turnaj se na našich kurtech uskutečnil 4. září a zúčastnilo se ho celkem 14 borců. Hrály se čtyřhry nám dobře známým losovacím systémem. Při tomto systému si hráči v základní čas-

ti zahrají každý zápas s jiným partákem. Poté se hraje vyřazovací část, ve které už se dvojice nemění. Hrál se za krásného letního počasí a k vidění byla spousta krásných a vyrovnaných zápasů. Nejlépe si ve vyřazovacích bojích vedla dvojice Luzum Jaroslav, Drábek Milan, která ve finále přehrálá dvojici Šmatlák Ruda, Rezek Jakub poměrem 6:4. Zápas o třetí místo dopadl lépe pro dvojici Šindar Radek, Štrunc Václav, která porazila dvojici Zlámálík Tomáš, Matěj Pavel poměrem 6:3 a odnesla si bronzový pohár.

Další turnaj, který se uskutečnil na našich dvorcích 2. října, byl prestižní Turnaj o pohár starosty obce. Tentokrát se hrály dvouhry ve dvou kategoriích. Kategorie OPEN pro hráče do 44 let a kategorie VETERÁN pro hráče nad 45 let. V kategorii OPEN se prezentovalo 5 borců a v kategorii VETERÁN to bylo 7 borců. Hrál se opět za krásného slunného počasí a k vidění byla spousta kvalitních utkání. V kategorii OPEN si nejlépe vedl a zaslouženě si odnesl pohár za první místo Jirka Hostýnek, který ve finále přehrál nejmladšího účastníka turnaje Filipa Habartu. Pohár za třetí místo si tentokrát odnesl Milan Drábek. V kategorii VETERÁN si pro pohár za první místo suverénně dokráčel Olda Glöckl, který za celý turnaj nenašel přemohitele. Na druhém místě se umístil Martin Bubík a pohár za třetí místo si odnesl Laďa Rezek. Ještě jednou děkujeme panu starostovi za zahájení turnaje a vyhlášení výsledků.

*Milan Drábek,
předseda tenisového klubu*

Stříbro z ultra štafety na Slovensku pro Karpatské naděje

Štafetový běh Od Tatier k Dunaju je už pomalu ale jistě tradiční součástí mého kalendáře. I kdybych se rozhodl se závoděním nadobro skončit a běhat si jen pro radost, tak tohle bude přesně ten typ akce, na kterou ze srdce rád pojedu vždycky. Jednak je to víc než klasický závod spíše dobrodružství, adrenalin, obrovský zážitek, a především je to o kamarádství, týmovém duchu, sdílení, což běh jako individuální sport normálně až zase tolik neposkytuje.

Z Tater do Bratislavy obvykle vyrazí tučt běžců na šestatřicet úseků rozdělenou trať o celkové délce 345 kilometrů. Vždy jeden běží a ostatní se mezitím přesunují po trase auty. Každý vyběhne třikrát, mezitím se celá dvanáctka prostřídá, dohromady na jednotlivce čeká něco kolem třiceti kilometrů běhu.

Existuje však i varianta ultra, kdy stejnou trať absolvuje běžců šest. Každého tak čeká něco kolem šedesáti kilometrů, rozdělených

na tři etapy. Právě na tuhle šílenost jsem se já, ryzí vytrvalec sprinter, jenž má nejradši svých deset kiláčků, nechal nahecovat. Nebýt úžasné karpatské party, kluků a holek se společnou láskou, kterou je běh v přírodě, nikdy bych tohle ani nezvažoval, natož mýslél vážně.

Zkusil jsem potrénovat a v půlce srpna už jsme vyrazili směr Jasná. Cesta byla zapeklí, jela nás pořádná kopa, protože kromě ultra štafety jsme poskládali i klasickou

dvanáctku. Pět aut mělo dorazit do nízkých Tater den před startem kolem páté odpoledne, no přijely jen čtyři. Jeden vůz dostal defekt a dorazil až po osmé. Ráno před startem navíc tato posádka musela vyrazit do servisu znovu, protože poškodila ne jednu, ale rovnou dvě pneumatiky.

Náš start ale proběhl bez problémů. Zajímavostí našeho týmu bylo rozhodně složení, zatímco většina ultra soupeřů poskládala sestavu z ostřílených chlapců, my měli v týmu hned tři děvčata. Ta se ale do nástrah závodu pustila s vervou. Leonka první kilometry z kopce pořádně napálila a v polovině svého úseku proháněla i nejednoho muže. První úskalí však přišlo záhy, lehce přepálený úvod jí to v druhé polovině dvacetikilometrové trati spočítal a do cíle dorazila poměrně unavená. Po prvním úseku figuroval náš ultra tým z osmi přihlášených na samém chvostu. Náš čas však měl teprve přijít.

Druhý vyrazil Martin, zkušený ultravýtrvalec, který ve své kariéře už zdolal i sóložávod na sto mil. Čekal ho velmi těžký úsek, více než triadvacet kilometrů s velkým kopcem na závěr. No neklamal a po jeho doběhu se Karpatské naděje rázem vyšvihly na druhé místo. Třetí Petka si vedla trochu podobně jako Leonka, úvodní prudký seběh ji namlsal a lehce přecenila tempo, druhá polovina pak pro ni i s přibývajícími stupínky na teploměru byla utrpením. Klesáme na třetí příčku, ale rozdíly jsou minimální. Na start šel Jožka, skalická mašina, pro kterou je každý nastoupaný metr výzva a soupeř v dohledu jako rudý hadr pro býka. Ne nadarmo mu s nadsázkou říkáme stopař. Jožo měl nejtěžší úsek, dvacet kilometrů nahoru dolů, celkově nastoupal přes osm set výškových metrů. A výsledek? Nejbližšímu soupeři v ultra kategorii, bývalému slovenskému reprezentantu Gabo Švajdovi, nadělal pět minut a přesvědčivě vrátil náš tým na druhou příčku.

No a přišla moje chvíle. V Bálázích nad Banskou Bystricí. Jako běžec s nejslabší vytrvalostí v týmu jsem nafasoval nejmenší porci kilometrů, v součtu „jen“ padesát, i všechny tři holky musely zvládnout víc. Na úvod mě čeká sedmnáct kilometrů z větší části klesajících. Začínal jsem velmi opatrně. Nejhorší, co bych mohl v tu chvíli udělat, je zbláznit se a napálit to. Deset kiláků parádních, zadržene a s rezervou, ale rozpálená Banská Bystrica už se mi docela zajídala. Čas na konci výborný, ale na to, že jsem měl za sebou teprve třetinu své mise, cítil jsem únavu zřetelně.

Vybíhala kapitánka Lucka, Skaličanka, která si maximálně libuje v běhu přírodou, dlouhé pomalé běhy, to je její. Z její hlavy tento bláznivý nápad vzešel. Běžela s rozvahou, držela se daného tempa, pár kilometrů před cílem ji ale potkala velká krize a dobíhala hodně zlomená.

Měli jsme za sebou první třetinu, každý si nesl nějakou tu bolístku, únava se hlásila o slovo asi víc, než bylo záhodno, ale neopouštěl nás elán a dobrá nálada. Přišla noc a s ní i druhé úseky, ochladilo se na nějakých dvacet stupňů, ale vzduch byl jako v prádelně. Po třetině závodu a deseti hodinách běhu jsme drželi druhé místo. Třetí tým však ztrácel jen sedm minut a čtvrtý dvacet.

Druhé kolo naše šestka, poučena z chyb na tom prvním, zvládla vyrovnaněji. Žádné vyložené kolapsy nás nepotkaly. Bohužel Martu zlobily achilovky a můj palec na levé noze, který zprvu lehce pobolíval, přešel do počínajícího zánětu nehtového lůžka a bolel jak čert. Navíc ranní spánek ve vesničke poblíž malého Dunaje se změnil v boj s mikrokosmem. To je tak, když ve snaze najít stín, lehnete pod strom, ze kterého na vás padají mravenci.

Po dvou třetinách závodu nám dál patřilo druhé místo, ale stále jen s třinácti minutami k dobru. Čtvrtý tým pak měl manko devatenáct minut. Třetí úseky byly úseky

pravdy. Teprve tady se ukázaly záludnosti štafet. Holky, které na jaře zdolaly v Karpatech trailový závod na sto kilometrů, bojovaly s každým metrem, rvaly se jako lvice, přesto na soupeře ztrácely. Ani Martin nedokázal přemluvit bolavé achilovky ke spolupráci a svým úsekem se spíš protrápil. Na řadu měl přijít Jožka a my neustále slyšeli z jeho úst, že zaručeně vykape, že se necítí. Já zlomený, unavený a s rudým palcem jsem se vzdával myšlenek na stupně vítězů. I čtvrté místo je hezké, přijeli jsme si to užít, říkal jsem si v duchu a přestal sledovat průběžné pořadí.

Dobře jsem udělal, tři úseky před finišem jsme se skutečně na chvilku propadli na třetí místo, minutku za druhý tým. Po šestadvaceti hodinách naprosto titěrný rozdíl. Přišel však Jožka a ten nejenže nevykapal, ale zaběhl skvostně a vrátil nám druhé místo i náskok. Jeho výkon mně vlil obrovskou energii do žil, zase jsem si věřil. Palec jsem udržoval v pohybu a nenechal ho ztuhnout a únava se zázračně rozpustila. Posledních patnáct kilometrů v okolí Šamorína jsem si užil, počítal každý metr a finiš na hrázi poblíž Gabčíkova i vystupňoval.

Lucka přebírala před posledním úsekem pomyslnou štafetu s téměř hodinovým náskokem, neuvěřitelně, jak člověk dokáže zabrat, když překoná bubáky v hlavě a nechá tělo dělat svoji práci.

Náš tým to dokázal. Šestice Karpatských nadějí Leona Haplová, Martin Neumann, Petra Brandstillerová, Jozef Jurčík, Luděk Durdák a Lucia Hladká dorazila po třiceti hodinách a čtyřadvaceti minutách do Bratislavy na druhé příčce mezi ultraštafetami. Z mého pohledu nádherný úspěch, a hlavně obrovský zážitek. Palec se po týdnu zahojil, bolístky zapomenuty, ale krásné vzpomínky přetrvávají.

Díky kamarádi.

Luděk Durdák

Inflatable run

Reklama

Společnost Media Invest Company s.r.o. sídlící v Rohatci, která působí na eventovém trhu v různých formách již více než 15 let. Přijme Event managera / koordinátora s nástupem od 1.12.2021. Náplň práce: plánování kulturních akcí po technické a logistické stránce, vedení realizačního týmu, technický support na akce, servis eventové techniky. Nabízíme práci na HPP, 750 € / brutto + finanční bonusy + odměny, samostatné ohodnocení za realizované akce a projekty, služební auto, služební telefon. Pokud Vás naše nabídka oslovila, prosím zašlete nám Váš životopis a motivační dopis machacek@mediainvestcompany.com. Vybrané kandidáty budeme kontaktovat.

HLEDÁME SPOLEHLIVÉ PRACOVNÍKY PRO ROZŠÍŘENÍ NAŠICH VÝROBNÍCH AKTIVIT

Nabízíme zajímavé pracovní příležitosti i pro absolventy

Jsme tady s Vámi již 20 let, připojte se k nám a dělejte svět sladší s námi!

CO NABÍZÍME:

- Stabilitu silného zaměstnavatele
- Motivující pracovní a finanční podmínky
- Náborový bonus 10.000 Kč
- Práce v čistém potravinářském provozu
- Týden dovolené navíc, firemní benefity a závodní stravování
- Nástup možný ihned

BUĎTE SOUČÁSTÍ KVALITNÍ VÝROBY CUKROVINEK PRO CELÝ SVĚT!

Otevřené pozice:

Výrobní operátor/ka

Kvalifikovaná obsluha strojů

Mechanik seřizovač / elektromechanik

Skladník

NEZAUJALI VÁS OTEVŘENÉ POZICE, PŘESTO SE CHCETE PODÍLET NA VZNIKU CUKROVINEK?

Pošlete Váš životopis na kariera@candyplus.cz nebo volejte 518 398 765

Střední škola Strážnice
příspěvková organizace

Vzdělávací program:

**MÓDA, STYLING, MÉDIA
GRAFICKÝ DESIGN
ODĚVNÍ A INTERIÉROVÝ DESIGN
STROJÍRENSTVÍ
VÝVOJ IT A PRŮMYSLOVÝCH APLIKACÍ
ARANŽÉR - propagační tvorba
PODNIKÁNÍ**

Dny otevřených dveří:

23. 10./ 4. 11./ 20. 11. 2021

15. 1./ 2. 2. 2022

J. Skácela 890, 696 62 Strážnice

www.stredniskolastraznice.cz

info@stredniskolastraznice.cz

tel.: 518 395 401 (sekretariát), 518 395 404 (ředitelství)

SBĚR PAPÍRU

2021/2022

KDO TŘÍDÍ, TEN VYHRÁVÁ !!!

pořádá ZŠ a MŠ Rohatec ve spolupráci s OÚ Rohatec

PRVNÍ KOLO	23. 9. 2021	7:00-17:00
DRUHÉ KOLO	25. 11. 2021	7:00-17:00
TŘETÍ KOLO	17. 3. 2022	7:00-17:00
ČTVRTÉ KOLO	19. 5. 2022	7:00-17:00

U KULTURNÍHO DOMU V ROHATCI

Proč sbírat papír?

- uklidíme si doma životní prostor
- zachráníme několik desítek stromů
- získané peníze se použijí na nákup výtvarných potřeb a sešitů, které žáci na naší škole dostávají zdarma

Na konci školního roku budou oceněni:

- vítězná třída (kg na žáka)
- tři nejlepší sběrači z každé třídy

ředitel školy
Mgr. Bc. Zbyněk Andryšek

starosta obce
Ing. Jarmil Adamec Ph.D.

A photograph of a middle-aged man with a grey beard and mustache, wearing a dark shirt. He is holding a small, light-colored skull with a dark, leaf-like pattern on its side. The background is dark and textured, possibly a cave or a museum display.

OBEC ROHATEC
OBECNÍ KNIHOVNA ROHATEC

ZÁHADY NA DOSAH RUKY

Dějiny jsou plné událostí, které se navzdory vědeckému zkoumání doposud nepodařilo uspokojivě vysvětlit, a které nás provokují svou tajemností.

Záhadné archeologické nálezy, podivné záznamy v kronikách a také tajuplné okamžiky v životě některých proslulých osobností naznačují, že minulost je daleko vzrušivější, než si vůbec dovedeme představit a vybízejí nás k novému pátrání.

přednáší
PhDr. Arnošt Vašíček
spisovatel, scénárista,
záhadolog

Pátek 5. 11. 2021

17:00 hodin

Obecní knihovna Rohatec

vstupné dobrovolné

Hody v obraze

Dětská chasa

Rohatecká obec – periodický tisk územního samosprávného celku. Vydává Obec Rohatec, IČ:00488526, řídí redakční rada při OÚ Rohatec, tel.: 518 359 230, webové stránky: www.rohatec.cz, e-mail: info@rohatec.cz.

Šéfredaktor Stanislav Zela, jazyková korektura Lenka Hostýnková, členové Ing. Jarmil Adamec, Ph.D., Zdeněk Bíza, Luděk Durdák, Vlastimil Hlaváč, Anna Homolová, Božena Vlácilová.

Otištěné názory a stanoviska nemusejí vždy odrážet názor redakce.

Redakce si vyhrazuje právo upravovat a zkracovat příspěvky, aniž by byl změněn jejich smysl.

Vychází šestkrát ročně nákladem 1000 kusů. Zaregistrováno Ministerstvem kultury ČR: MK ČR E 12419.

Uzávěrka je vždy na konci každého lichého měsíce.

Grafická úprava a tisk: Tiskárna Brázda, www.TiskarnaBrazda.cz

www.rohatec.cz

